

Røde Garde

Nr. 1/74

2kr

AVISA TIL

RØD UNGDOM

I det bladet går i trykken, får vi vite at saka til Narve antakelig kommer opp i Bodø i slutten av februar. Det betyr at det haster med solidaritetsarbeidet ! Dann støttekomiteer for Narve der det ikke finnes allerede ! Forbered demonstrasjoner og aksjoner over hele landet før og under rettssaka !

NORGE UT AV NATO!

FRIGI TRÆDAL!

RUDOLF NILSEN PÅ STENGRUNN

Jon Arne Corell, Lars Klevestrand, Kari Svendsen, Lillebjørn Nilsen, Steinar Ofstad og Carl Morten Iversen har gått sammen om den vanskelige oppgaven å gi ut en hel LP med tekster av Rudolf Nilsen, og de har lyktes over all forventning. Musikalsk er plata helt på høyden, tekst og musikk følger hverandre hele tiden, men på en slik måte at tekstene hele tiden er det vesentlige.

Plata inneholder et fint utvalg av de viktigste diktene til Rudolf Nilsen, og etter å ha hørt dem skjønner en godt at han var en torn i øyet på borgerskapet den gang han levde. Men selv om det er 50 år siden diktene ble skrevet, er de like aktuelle i dag, ikke bare som en del av vår

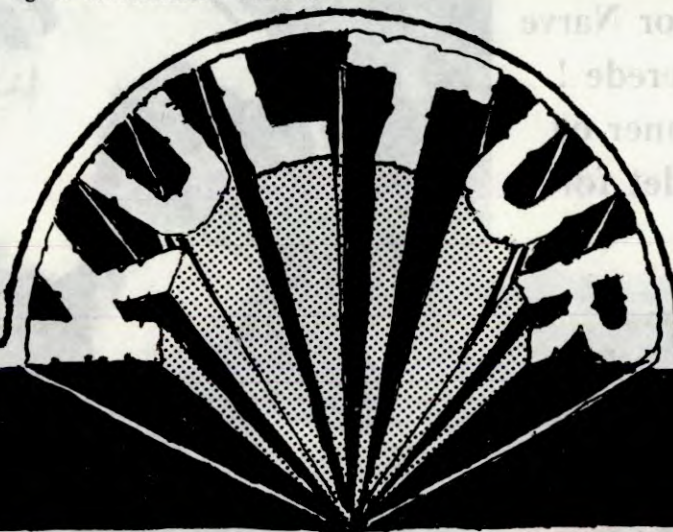
»kulturelle arv», men som et viktig våpen i folkets kamp. Vi kan lære mye av Rudolf Nilsens klassestandpunkt og hans kjærlighet til arbeiderklassen.

Det er vanskelig å plukke ut noen spesielle viser, helheten ved plata er det viktigste, men jeg vil likevel trekke fram »Bekjennelse», »Storbynatt» og »I sekretariatet» fordi de

på hver sin måte representerer de viktigste elementene i Rudolf Nilsens diktning: Drømmen om det sosialistiske samfunnet, kjærligheten til folket og kampen for de politiske dagskrava.

P.S. Det eneste dårlige med plata er at tekster og gitargrep ikke følger med, slik at du må betale 12.50 for å få kjøpt dem.

SENSASJONS-
magasinet FOR UNGDOM
i alle bladutsalg 8. JANUAR

Vi har vært så heldige å få et nytt ukeblad for ungdom, som ifølge reklamen skal være et »friskt pust nordfra». Vi greier dessverre ikke å dele dette synet. De to nr. av Umag som vi har lest, har vært et dårlig oppkok av sensasjonsstoff, en blanding av knark, sex og pop i beste VG stil.

For å begynne med det dårligste: Umag har tydeligvis bestemt seg for å ble vår nye »mannesaksavis»! I to artikler har de tatt opp problemene rundt ugifte fedre og skilsmisser.

De hevder bl.a. at hvis en ugift far ikke ønsker at barna hans skal settes til verden, skal han fritas for alle

forpliktelser overfor det. Videre påstår de at barn født utenfor ekteskap ikke skal ha arverett på samme måte som andre barn. Dessuten kommer artiklene med angrep mot de rettighetene som den som beholder barna ved en skilsmisse har (som oftest moren), dvs. de bidrag som faren må betale for barnet og den sosialhjelpen som moren får.

Disse to artiklene gir uttrykk for et reaksjonært kvinnesyn. De nedvurderer kvinnen til å være mannens leketøy, som han kan gå til sengs med og sette barn på uten å bekymre seg for konsekvensene. En abort er

en alvorlig sak, som jenta må bestemme helt over selv. Et barn er noe man er to om, og en må derfor dele på ansvaret for det.

Umag har også en del stoff om narkotika. Vi får servert artikler fra Amsterdam og København, men selv om en trekker fram noen av skyggesidene ved stoffmisbruk, er ikke artiklene annet enn illustrerte sensasjonsartikler om det »frie» stoffmiljøet.

Redaktøren av Umag, Sten Ture Jensen, sier at bladet skal være upolitisk. Umag er ikke upolitisk. Det er gjennomkommersielt, laget kun for å tjene penger, og det fungerer reaksjonært.

UMAG - ungdommens VG!

Let the «good» times roll

Rocken er kommet tilbake. Litt mer elektrisk og litt modernisert, men allikevel, den er her. De store underholdningsmonopolene (EMI, CBS, Colombia osv.) har selvsagt hengt seg på denne bølgen, og de presser stadig nye plater med gamle kara, Chuck Berry, Jerry Lee Lewis osv.

Filmen »Let the good times roll» er et forsøk på å gjenskape de »gode» 50åra, med Brylcreme, traktorsko og rock. Vi får se opptak fra to konserter i fjor sommer og en hel masse gamle filmklipp, bl.a. med Nixon (piping i salen), Marilyn Monroe og Stalin.

Det musikalske høydepunktet i filmen er uten tvil Bo Diddley og Chuck Berry, særlig er Chucks versjon av »Reelin and Rocking» fantastisk.

En ting å merke seg, ved filmen og rocken som helhet, er den absolutte mangel på sosialt og politisk engasjement som preger musikken og den livsstilen som dannet seg rundt den. Selv om rocken har sitt utspring i bluesen, som var de amerikanske negrenes musikk og som var sterkt prega av deres kamp mot den hvite overklassen, forandret den snart innhold, de svarte rockerne forsvant og idealet som ble satt opp var den vellykte middelklasse-ungdommen. Ungdomsopprøret dengang satte ikke noe spørsmåltegn ved samfunnet, det gikk ganske enkelt ut på å gjøre ting som foreldrene mislikte, for eksempel høre på rock.

Ting har forandret seg siden da. Gjennom Vietnamkrigen, EEC kampen osv. har vi fått øya opp for hva som skjer i verden. Vi vet hvordan McCarthy drev sin kommunistbekjempelse og at USA er imperialistisk. Alle er ikke like glade for dette. Noen ønsker oss tilbake til 50 åra, de ønsker at vi på nytt skal tilpasse oss samfunnet. Dette håper de at rocken skal hjelpe til med, at vi skal sitte ned, høre rock og bli passive. Dette er grunnen til at de reaksjonære jubler over rockens gjenoppstandelse. Derfor skriver filmselskapet i forhåndsreklamen til »Let the good times roll» at rocken kommer tilbake fordi ungdommen i dag er lei av å fly rundt å demonstrere. Rock er bra musikk, men vi må huske at de reaksjonære vil bruke den mot den progressive bevegelsen, og ikke la oss lure.

kjærlighet, oppofrelse, underkastelse

Santana: Welcome. Santanas nyeste LP bærer tydelige spor av samarbeidet mellom Carlos Santana og John McLaughlin. Musikken har blitt mer svevende, og på samme måte som George Harrison har de fjernet seg fra »the material world» siden de begynte å interessere seg for indisk religion.

De beste kuttene på plata er »Love, devotion, surrender»

(kjærlighet, oppofrelse, underkastelse) og »Flame Sky». Den siste er en spennende blanding av Carlos Santanas dvelende gitarspill og enorme mengder stereo-effekter.

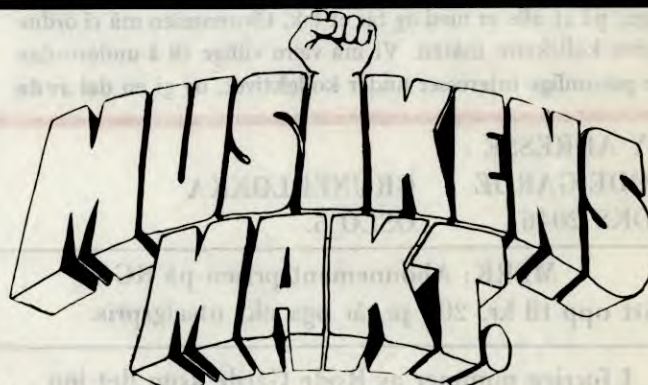
Til tross for dette er plata blitt ensformig, og hvis Santana i framtiden skal ha andre tilhørere enn sin guru, bør de bli adskillig mer jordnære.

på väg hoola bandoola band

Hoola Bandoola Bands siste LP har idet RG går i trykken ennå ikke kommet til Norge, men den ventes når som helst. Grunnen til at den ikke er kommet ennå er at den selger så bra i Sverige at en ikke greier å dekke etterspørselen der en gang. Mens vi venter på den, er det ikke noen dårlig ting å bruke tida til å høre på deres tidligere plater. »Garanterad individuell» og »Vem kan man lita på!» Hoola Bandoola er kanskje den beste av de svenske progressive gruppene som finnes i dag. De klarer på en fremragende

måte å kombinere drivende bra musikk med tekster som har mening. Hvis du ikke har hørt noen av platene deres fra før av, kan vi garantere deg at du vil bli gledelig overrasket.

Musiknetet Waxholm (tilsvarer Mai og Samspill) gir hver måned ut tidsskriftet MUSIKENS MAKTT. Bladet ser det som sin oppgave å verne om den folkelige og progressive musikken, og å avsløre en del av den råttenskapen som finnes innenfor plate- og underholdningsindustrien. På denne måten er den et bra alternativ til New Musical Express og

Det Nye som skriver akkurat det som plateselskapene vil ha dem til. Siste nr. av Musikens makt tar blant annet opp Stones, samarbeidet mellom radio og plateindustrien, blues og en hel masse annet bra stoff. Bladet koster 4,50 og kan kjøpes gjennom Trondsmo/Oktobre eller direkte fra Musikens makt, Fack 18500 Waxholm, Sverige.

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr.20,- pr.år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

ØKONOMI KAMPANJEN:

Økonomi kampanjen til Rød Ungdom er satt i gang samtidig som ungdommen fører og står framfor store kamper. Gymnasiastene har vært ute i de hardeste kampene mot departementet, men også yrkesskoleelever og unge arbeidere har vært i kamp både på skolen, jobben og i fritida. Ute i verden har det også skjedd mye. Reaksjonen har gått til offensiv i Chile, Hellas og Midt-Østen. Dette stiller økte krav til den revolusjonære bevegelsen. Vi må styrke vår egen kamp mot klassefienden i Norge, vi må støtte våre brødre og søstre i resten av verden, og det er nødvendig å propagandere for ei riktig linje i denne kampen.

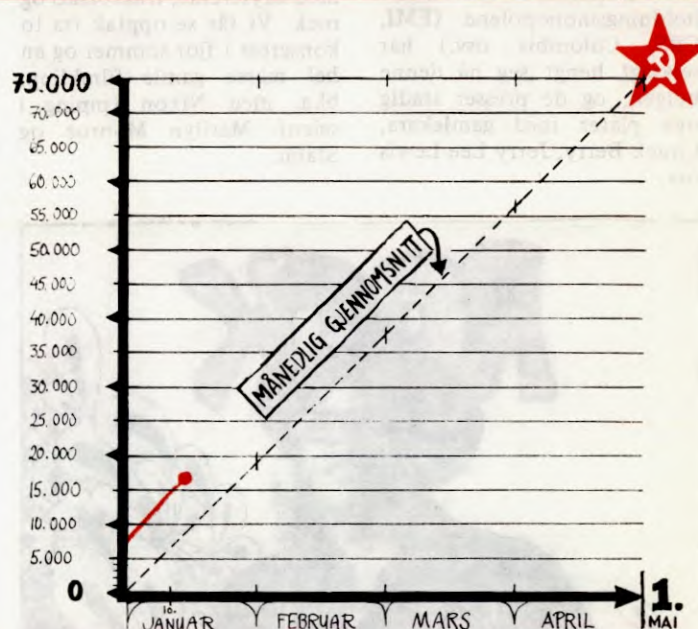
Kampanjen er satt i gang nå fordi det trengs mye penger for å løse de oppgavene klassekampen stiller.

Hva skal penga brukes til?

De skal brukes til propagandamateriell (løpesedler, plakater ol.) i forbindelse med de kampene som blir ført, og til å øke reisevirksomheten til sentrale organer i Rød Ungdom. Det betyr at vi får spredd politikken bedre, og kan hjelpe Rød Ungdom-lag og danne nye mange steder i landet.

Alle må gi sitt bidrag.

75 000 kroner før 1.mai er et dristig mål, men realistisk dersom alle gir sitt. Det progressive og revolusjonære arbeidet bygger på at alle er med og tar et tak. Økonomien må vi ordne på den kollektive måten. Vi må være villige til å underordne våre personlige interesser under kollektivet, og gi en del av de

75.000 før 1. mai hittil over 16.200 !

penga vi ellers hadde brukt på andre ting, til Rød Ungdom. Gi penger sjøl, og få alle progressive kamerater til å gjøre det samme!

Hvordan går kampanjen?

Det har til nå kommet inn litt over 15000 kroner. Dette har kommet inn fra bare noen få steder, så det er en bra start. Dersom andre følger etter i samme stilen, så skal vi nå 75 000 kroner!

NY ADRESSE :

RØDE GARDE GRUNERLØKKA
BOKS 2046 OSLO 5.

MERK: Abonnementsprisen på RG er gått opp til kr. 20,- pr. år pga økt utsalgspris.

I forrige nummer av Røde Garde kom det inn en gal opplysning. Under overskriften »Partisjåvinisme» på s. 6, sto det at Sandane SFU, i likhet med Bergen & Hordaland SFU og KU, hadde gitt uttrykk for at de ikke ville være med å starte en ungdomsfront. Sandane SFU har aldri gitt uttrykk for dette.

Feilen er beklaget fra Røde Gardes side i et brev til Sandane SFU, og i et brev som er slått opp i Sandane.

brev fra Ågot:

Politiinspektør Rynning Tønnesen trodde visst at rettsaken mot meg skulle gi dødsstøtet til ungdommens kamp i Bergen. I stedet ble den spiren til samling igjen. Flere steder i Bergen er det lokale aksjoner i gang for ungdomsklubber. I Bjørnson-gaten har ungdommen selv drevet klubb i et år. Solidaritetsarbeidet til rettsaken mot meg var en av årsakene til at det har kommet i gang samarbeid mellom aksjonene og en del ungdomsorganisasjoner, bl.a. Rød Ungdom.

Selve rettsaken endte uavgjort. En lang rekke eksempler på politivold ble trukket fram, og Rynning Tønnesen hadde store vanskeligheter med å bortforklare det hele. Han forsøkte å stemple meg som »hobbydemonstrant» som bare var ute etter å provosere politiet. Slike som meg må stoppes før vi går for langt. Skuespillet falt fullstendig igjennom og restene var nokså ynkelig: — ordføreren ville ikke ta oss imot og derfor var vi ute i ulovlig ærend.

Forts. s. 22.

Catilla Camp

Catilla Camp er en palestinsk flyktningeleir ved Beirut i Libanon. Her bor ca. 6000 flyktninger. Men som i de fleste flyktningeleirene i Libanon hadde geriljaen ansvar for forsvaret av leiren. Denne leiren var allikevel litt spesiell, fordi det var en treningsleir for Asjbal. Asjbal er unge jenter og gutter som får fysisk og politisk opplæring. Alderen er fra 5 til 14 år. Det er disse som skal bli fremtidens Al Fatah. Fra de er blitt 10 år får de våpentrening, men den politiske opplæringen er kanskje viktigst. I den tiden disse jobber som Asjbal, brukes 3 dager i uka til skolerung.

Den politiske opplæring omfatter bl.a. disse emner:

- De lærer Palestinas historie,
- at Palestina skal være et demokratisk land,
- forskjellen mellom jøder og sionister,
- om militære operasjoner - hvorfor de ble satt i gang - om resultatet av operasjonene.

Den fysiske opplæring omfatter:

- ordinær trening, klatring i tau, krype gjennom hinder, hoppe gjennom røyk,
- våpentrening, hvordan bruke våpenet, pussing, omsyn mm.,
- forståelse av våpenet, hvordan skjule seg, lære å tåle lyden av skudd.

Under kamper i mai var Asjbal med og forsvarte bl.a. denne leiren. Det hører med i historien at de eldre og de unge samarbeidet godt.

Bildet: Ashbals trener.

Intervju med et medlem av Asjbal »de unge løvene» 18/8 -73.

Mitt navn er Ali Ghaddar, jeg er 14 år gammel. Jeg går i 6 klasse på UNRWA skole. Før min familie og jeg kom hit bodde vi i Sour, i det sørlige Libanon. Mine foreldre eide en gard og de har alltid vært bønder, nå er de arbeidsledige og bor i denne flyktningeleiren.

Jeg har bare vært medlem i Asjbal i ca. 1 måned. Grunnen er at jeg har gått på skole i et annet distrikt.

Vi må styrte det libanesiske borgerskapet og befri Palestina, det har jeg ikke lært på skolen. På UNRWA-skolen lærer vi ikke om vår egen historie.

I Asjbal lærer vi om vårt land og hvordan vi skal befri det.

Mitt mål er å bli geriljasoldat som kjemper mot Israel. Som kjemper innafor okkupert område inntil død eller seier.

Denne treningen er hard, men jeg liker å trimme, ikke for å bøye meg, men for å befri det land som vi har blitt fordrevet ut av.

Mange har spurt oss om vår framtid, men jeg har ennå ikke andre planer enn å fortsette kampen til slutt, til freden er sikret.

Vi vet hvem som er fienden, vi vet hvem sionistene er.

Sionismen er som fascisme, jødedom er en religion. Dette er viktig for oss å forstå!

KAMP

Landsmøtet i NGS i fjor var et enhetens landsmøte. Det ble vedtatt et bra arbeidsprogram og ei bra plattform for organisasjonen. — Vi gikk imot den nye gymnasloven, stilte krav om stipender, reisestøtte og støtte til kjøp av lærebøker. Gjennom å gå inn for videre utbygging av basisgrupper og ordninga med allmannamøter gav landsmøtet klart uttrykk for at demokratiet i organisasjonen var avhengig av ei styrking av grunnplanen. Landsmøtet var i det hele tatt et bra utgangspunkt for videre kamp. Hvorfor har så ikke dette gode møtet gitt seg utslag i store steg framover for NGS?

Også i år er det foreslått at Operasjon Dagsverk skal gå til en skole i de frigjorte områdene i Sør-Vietnam. Ved sterk innsats skal vi klare å få det vedtatt !

Foreløpig er det klart at av de politiske ungdomsorganisasjonene, får dette prosjektet støtte fra Rød Ungdom og SVU, men det er stor mulighet for at AUF og Unge Venstre vil støtte det, muligens andre og.

Men det avgjørende er mobiliseringa på skolene, velg delegater som støtter dette prosjektet !

GJØR NGS TIL EN DEMOKRATISK

OPP- ROP:

Dette oppropet, som er enstemmig vedtatt på et basisgruppemøte ved Sogndal gymnas, er en oppsummering og en kritikk av NGS det siste året. Basisgruppa oppfordrer elevene til å velge delegater til NGS-landsmøtet som stiller seg på denne plattformen.

FORSLAG TIL OPPROP:
GJER NGS TIL EIN DEMOKRATISK KAMPORGANISASJON!

I. KVA OPPNÅDDE GYMNASIASTENE I HAUST?

Aksjonane mot KUDs forsøk på å innføre 30-timers veke var ein stor framgang for gymnasiastane i Noreg. For fyrste gong på fleire år demonstrerte vi vår meining gjennom landsomfattande undervisningsstreiker. Aksjonane gav oss ein delvis sigar. KUD blei nøydd til å stille fylkesskulestyre »fritt» i valet mellom 30 og 35 timars veka. Men våre viktigaste krav vart ikkje innfridd, nemleg at vi skulle ha fritt val i timeordning.

Resultatet vart altså at 36 timars veka førebels er avskaffa. I tida framover må vi halda fram med å kjempa mot 30 timars veka og krevja at fylkesskulestyret vedtar 35 timar.

To ting gjorde at vi ikkje vann fram med våre krav i haust. For det fyrste er staten hard å kjempa mot. Dei er ikkje viljuga til å ta elevane sine krav til følgje. Dei turar fram som dei sjølve vil i sitt forsøk på å spare pengar, utan omsyn til elevar og lærarar. For det andre var vi ikkje sterke nok til å pressa KUD. Vår kraft vart svekka avdi me ikkje var sterke nok til å ta i bruk kraftigare aksjonsformar, som t. d. langvarige streikar og fordi Sentralutvalet i NGS vakla i avgjerande augneblink.

KRITIKK AV SENTRALUTVALET

Vi vil kritisera SU for at dei avlyste aksjonane 1/11. Dei skulle ha avslørt KUD sitt utspel som ein freistnad på å spreia forvirring og splitta elevar og lærarar. I staden tala SU om at »aksjonsgrunnlaget er noko tynt», »me berre skadar oss sjølv ved å streika» og at 30 timars veka ikkje eksisterte meir! Mange skular avslørte Gjerdes utspel og streika likevel 1. nov. SU laga med sine utspel ytterlegare forvirring og skada på den måten kampen. Fleire SU-medlemmar gjekk direkte imot elevar som streika, i staden for å støtta dei. Då dei heller ikkje med ein gong gjorde kjent vedtaket om aksjonen 20/11 syntte dei liten tiltru til elevane. Dei har vore ein dårleg leiing for denne kampen

II. KVA SKAL VI GJERA NO?

Å styrkja NGS er vår einaste sjans om vi skal ha framgang i kampen mot elev- og lærarfiendtlige tiltak. Målet må vera å gjera NGS til ein demokratisk kamporganisasjon. Mot dette står ein byråkratisk organisasjon der elevane har lite eller ingenting å seia og som går inn for forhandlingar på topplan med staten utan at elevane er aktivisert og veit kva som skjer. Forhandlingar aleine kan ikkje løysa problema våre. Me har sett tendensar til liten innflytelse frå elevane, vakling frå SU, nedlegging av aksjonar osb. Dette viser at organisasjonen vert meir og meir udugeleg. Vi må gå aktivt imot slike tendensar og få fram alt som styrkjer demokratiet og slagkrafta.

ELLER KAPITULASJON

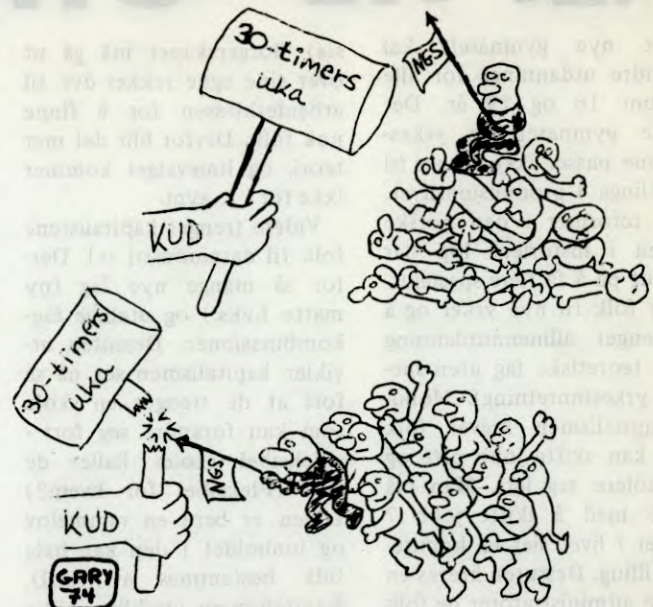
Bra vedtak ikke nok

NGS har nemlig i året som har gått lidd betydelige nederlag (30 timers saken, antall basisgrupper), mens vi vel må leite lenge for å finne at organisasjonen har gått fram på noe vesentlig punkt. Vi har fått tydelig bevisst at *bra vedtak* ikke er nok for å sikre framgang for NGS. Det er helt nødvendig for enhver organisasjon å ha en *ledelse* som er i stand til å sette vedtakene ut i livet. Dette har NGS i året som har gått fullstendig mangla.

SU har hatt
en hoven holdning
til grunnplanet

Et kriterium som må stilles til en ledelse av en masseorganisasjon, er at den må ha tillit til grunnplanet i organisasjonen. Vi har fått bevisst flere ganger at årets NGS-ledelse ikke akkurat ser på elevmassen som ei gruppe som sjøl kan utforme politikk. Det mest graverende tilfellet har vi pekt på før: tilbakeholdelsen av streikedatoen 20. november. Et annet eksempel som viser Sentralutvalgets arrogante holdning overfor grunnplanet, er spørsmålet om basisgruppene. Initiativet til å danne

FORTS. neste side.

KAMPORGANISASJON!

MANGLAR VED DEMOKRATIET

Det er store manglar ved demokratiet i NGS. Elevane vert i for liten grad drege med i å utforma politikken, vi vert dårleg informert om SU sine planar og SU har vedteke saker over hovudet på oss. SU har aldri diskutert organisasjonen, lagt planar for utbygging av basisgrupper og hjelpt desse. Distriktsutvala vert forsømt og får liten rettleiing. Reisesekretærene har på ingen måte greid å engasjera folk i elevkampen eller formidle røynsler mellom skulane. Ofte veit dei lite om dei distrikta dei reiser i.

KORLEIS STYRKJE NGS?

Det viktigaste er at kamplina vert sett i høgsetet. Til dømes har kampen for nynorske lærebøker ført til særsmå aukeingar i løyvingane i høve til den støtten kravet har fått. Vi må innsjå at vi er nøydd til å føra ein langvarig kamp, vere innstilt på andre og hardare aksjonsformer. Røynslene viser at sjeldan fører »taktiske forhandlingar» og gode argument til noko.

Vidare må vi styrkja demokratiet. Vi treng basisgrupper som samlar alle elevane på ein skule som er viljuge til å arbeida for eigne krav og ikkje begrensast til ekspertkomiteer eller aktivistgrupper. Basisgrupper bør opprettast på alle skular. Skal det verta mogleg må dei få regelbunden hjelp og informasjon. Erfaringane må bli oppsummert og diskutert over heile landet.

Reisesekretærene må vera eit redskap som vi kan bruka til å utveksla røynsler og såleis eit middel til å utbyggja og styrkja organisasjonen på ein planmessig måte. Det same gjeld Elev-70.

Sidan SU heller ikkje har for vane å svara på kritikk, går vi inn for vedtak om at dei skal taka kritikk alvorleg og svara på

den skriftleg innan 14 dagar.

Vi meiner det er behov for elevråda. Men dersom dei skal verta eit godt reiskap for elevane må dei fri seg fra reglementet sine innskrenkingar og bli direkte representantar for klassane og elevane. Alle viktige saker må takast opp til diskusjon i klassane eller på allmannamøtet i staden for at elevråda på eiga hand tek avgjerda.

III. VIKTIG I 1974

Ved sida av 30 timars veke ser vi Lov om nytt gymnas som den alvorlegaste truselen mot tilhøva våre. 18000 elevar har skreve under på protesten mot lova. Likevel ynskjer KUD å gjennomføra den. Vi må gjera det vi kan for å hindra at den vert vedteke i Stortinget med elevane si vilje. Samstundes må vi rett kampen mot dei verste utslaga av lova etter som dei vert forsøkt innført: 30 timars veke, normerte prøver, storskular og storklassar.

Andre viktige saker vert kampen for elevanes økonomiske kår bl.a. å krevja høge grunnstipend og burtebuarstipend. Dei økonomiske mistilhøva rammar særleg elevar fra familier med dårleg økonomi og elevar i utkantstrøk. Kamp for språkleg jamstilling er viktig. Vi går inn for eigne konferansar som legg opp ein aksjonsplan for dei fyrste åra.

IV.

Vi har ført kritikk av SU og forslag til viktige oppgåver i året som kjem avdi vi vil styrkja NGS og vår egen kamp. Kritikk svekker ikkje organisasjonen eller interessekampen, men tvertom — styrkjer den. Vi oppmodar elevane på andre skular, elevråd og basisgrupper til å slutta opp om vårt opprop og velja landsmøtere representantar som står fullt og fast på dei viktigaste sakene i oppropet.

NEI TIL GYMNASLOVA!

Det nye gymnaset skal forandre utdanninga for alle mellom 16 og 19 år. Det gamle gymnaset og yrkeskolene passer ikke lenger til utviklinga i produksjonslivet. Alle reformer i den norske skolen i historiens løp har gått ut på å få flere spesialutlærte folk til nye yrker og å få lenger allmennutdanning (dvs. teoretiske fag uten spesiell yrkesinnretning). Monopolkapitalismen krever folk som kan skifte jobb ofte og omskolere seg lett. Man må regne med å skifte jobb 7 ganger i livet sier en komiteinnstilling. Dessuten kreves en masse administratorer og folk til stat/kommune (intelligen-

sia) Borgerskapet må gå ut over sine egne rekker dvs. til arbeiderklassen for å finne nok folk. Derfor blir det mer teori, og linjevalget kommer ikke før i 2. gym.

Videre trenger kapitalistene folk til dataindustri o.l. Derfor så mange nye fag (ny matte f.eks.) og utallige fagkombinasjoner. Dessuten utvikler kapitalismen seg nå så fort at de trenger en skole som kan forandre seg fort - »Fleksibel skole» kaller de det. (Fleksibel for hvem?) Loven er bare en rammelov og innholdet i den kan hele tida bestemmes av KUD. Kapitalismens utvikling stiller altså krav til skolen som

skolen i dag ikke kan oppfylle. Derfor må den reformeres.

Før Stortingsbehandlingen

må vi konsentrere kreftene om å markere oss *mot* loven og de konkrete følgene av den. Det er et feilspor å lage alternativ lov eller si »Vi godtar loven hvis den og den paragrafen endres.» Vi må *ikke under noen omstendighet* la loven bli innført med elevenes vilje.

Vi er sterkt skeptiske til det NGS-ledelsen ser ut til å ha slått inn på i høst, nemlig et omfattende arbeid med å svare på KUDs fagplaner for det nye gymnaset. Slikt

arbeid må underordnes arbeidet med å reise elevene mot loven som helhet. Setter man i gang svære diskusjoner om fagplaner, går det illusjoner om at vi kan gjøre KUDs lov til noe bra. Dette er reformistiske og parlamentariske illusjoner. For det andre splitter det elevene. Bare tenk hvilken uenighet det vil bli hvis elevene skulle lage en fagplan om innholdet i religionsundervisninga!

De små kreftene NGS har, må kastes ut i propaganda mot loven ut fra de konkrete følgene og ikke sløses bort på fagplanforslag (som likevel havner i Bjartmars søppelkorg). Den samme advarslen

Fra demonstrasjonen mot 30-timersuka i Elverum.

Forts. fra forrige side.

KAMP ELLER KAPITULASJON

basisgrupper er vel det viktigste som har skjedd i NGS' historie for å aktivisere grunnplanen og virkelig gjøre NGS til gymnasiastenes egen organisasjon. Dette er grunnen til at landsmøtet slo fast at det måtte være en *hovedsak* for SU å bygge ut basisgruppene. På tross av dette har antall basisgrupper det siste året gått ned! I stedet for å stole på elevene i kampen, har SU fulgt ei linje som går ut på å »skru av og på grasrota». For NGS-ledelsen har elevmassen tydeligvis vært et redskap for *dem* og ikke omvendt.

**SU skriker høyt
– høyreopportunistisk
politikk**

At flertallet i SU fører en politikk som savner samsvar mellom teori og praksis, kommer best til uttrykk i deres preik før 1. november. »Vi venter et utspill fra Bjartmar Gjerde, men det kommer sjølsagt bare for å forvirre oss», låt det. Når utspillet så kommer, er det nettopp SU som – stikk i strid med sine tidligere uttalelser – setter seg ned for å studere dette brevet fra komma til komma. De evna ikke å skjære gjennom Bjartmars utspill som bløff og skapte i stedet forvirring.

At disse feila blir begått skyldes ikke tilfeldige glipp, men at SU-flertallet følger gale politiske retningslinjer, og de har tydeligvis ikke

forstått at staten er elevbevegelsens fiende.

**Velg landsmøtedelegater
som står på
kamplinja!**

Som vi ser har dagens NGS-ledelse gjort grove feil, og vi bør lære av det som har skjedd. Derfor: Når valget på landsmøtedelegater kommer opp på skolene – velg folk som

1) har stått i spissen for interessekampen på sin skole,
2) har brei tillit blant elevene, og som *sjøl har tillit til elevene*, og
3) har stått på ei konsekvent kamplinje mot staten!

til aspengrens

De svever rundt som helter med røde frakker på, så stappa full av »innsikt» at de ikke kan forstå at dette er en *kamp* som vi må føre nå!

Høyt hevet over kampen og all slags sur kritikk sitter de og fører sin toppanspolitikk og vokter statens knep med knivskarpt ørneblikk.

Fordi de har slik »innsikt» og vet hva som vil skje, må ingen skoler streike for de gir lov til det, for enheten er størst når alt er ro og fred!

vil vi rette til Sosialistisk Valgforbund på tinget. (Inntrykket under 30-timers saka var ikke godt.)

Etter stortingsbehandligna

Elevbevegelsen er for svak til å stanse loven i vår. Men den skal innføres skritt for skritt. Det vil ta mange år før hele reformen er gjennomført. Derfor kan vi elever bekjempe framstøtet etterhvert som de kommer og kanskje hindre de verste:

1. *30-timers uka.* Den kampen er allerede i gang og nye avgjøres nå i januar/februar. Men vi må vente framstøt seinere for å få 30 timer over hele landet.

2. *Normerte og sentralgitte prøver* stoppes effektivt ved boikott. Vi må være årvåkne på alle forsøk på å nedtrappe eksamen og snikinnføre normerte prøver. De har ikke så

godt rykte og kommer sikkert til å bli lurt inn under diverse dekknavn.

3. *Storklasser.* »Maksimum 30 elever i klassen» og »Nei til oppløsning av klassen som sosial enhet» er parolen her.

4. *Sentraliseringa.* Staten har sett seg ut skolesentre der man skal stue sammen 600–1000 elever. Ingen av de nåværende skolene må nedlegges og 300 elever på en skole er nok!

Vi mener NGS skal kaste alle krefter inn på å stoppe disse konkrete framstøtene når de kommer. Propaganda for loven blir vedtatt må ta utgangspunkt i slike konkrete saker. Akkurat nå må kampen mot 30-timersuka få høyeste prioritet. Propaganda mot loven kan nettopp ta utgangspunkt i denne aktuelle kampen.

KAMPEN OM LANDS-MÖTET ER IGANG!

LANDSSTYREMÖTE I NGS 14. og 16. DESEMBER.

Den nest høyeste myndigheten i NGS (etter landsmøtet) er landsstyret. Landsstyret er satt sammen av en representant fra hvert distriktsutvalg. SUs medlemmer har også anledning til å være til stede, men de har ikke stemmerett. Landsstyret avgjør alle større saker som kommer opp mellom landsmøtene, og de har møte minst 4 ganger i året.

Vi har snakka med Unn Teslo, som arbeider med å bygge opp et distriktsutvalg av NGS i Buskerud. Hun var en av de delegatene som retta sterk kritikk mot SUs behandling av 30-timers-saka på landsstyremøtet den 14. og 16. desember.

Unn: Kritikken av SU kom tydelig fram på møtet fra flere hold, og det var stort sett det samme som det som har kommet fram på mange av de enkelte medlemsskolene. (Denne kritikken kan du lese om i den resolusjonen som har kommet fra Sogndal Gymnas, og som du finner et annet sted i dette bladet).

SUs holdning på landsstyremøtet var prega av tydelig motvilje og manglende evne til å ta sjølkritikk og rette på de feila de hadde gjort. De hadde lett for å prøve å bortforklare soleklare feil med tomme fraser som »tekniske feil» og »misforståelser». Det var også påfallende hvor krampaktig SU-folka prøvde å pense diskusjonen over på andre emner, i stedet

for å gjøre et forsøk på å løse de alvorlige politiske motsigelsene som hadde kommet fram.

SU slapp imidlertid ikke så lett unna ansvaret for det de hadde gjort. Et skarpt resolusjonsforslag med hard kritikk av SUs linje blei fremma, og SU-folka la fram et motforslag. De to linjene blei så satt opp mot hverandre i en avstemning. Dessverre greide SU å ro i land sin linje med 7 mot 6 stemmer, men avstemninga viser oss at elevopinionen mot SUs opportunistiske holdning blir stadig sterkere.

I forbindelse med denne saka kom vi også inn på valgkomiteens funksjon i NGS. Valgkomiteen er de folka som foreslår nye folk til SU på landsmøtet. Denne komiteen fungerer fullstendig udemokratisk. Den går mer etter egne partipolitiske sympatier, enn etter ønsket om å finne dugelige folk til skolekampen. At folk er flinke til å jobbe for pampene på NGS-kontoret er også noe som valgkomiteen ser ut til å sette høyere enn at folk er flinke til å jobbe med skolepolitikk på de enkelte skolene. Vi vil derfor legge fram forslag på landsmøtet om at valgkomiteen fratas alt ansvar.

Jeg har til slutt en oppfordring til RGs lesere. Hvis kamplinja skal vinne fram i NGS må vi velge masse bra folk til landmøtet. Vi må velge folk som har stått på en konsekvent kamplinje under streikene på de forskjellige skolene i høst, og som er villige til å forsvare kamplinja på landsmøtet. Vi må også nominere folk som har kjempa aktivt og godt til det nye SU, og vi må begrunne forslaga våre skikkelig, slik at ikke SU-lakeiene i valgkomiteen kan ture fritt fram og nominere som de lyster. Kamplinja tapte knepent på landsstyremøtet. La den seire knusende på landsmøtet!!!!

»FORKORTINGS-ORDLISTE»

NGS — Norges

Gymnasiastsamband
SU — Sentralutvalget
i NGS

KUD — Kirke- og
undervisningsdeparte-
mentet

PRR — Sør-Vietnams
provisoriske revolu-
sjonære regjering

rekrutter i ngs

De prata fint om kampen da vi valgte dem i fjor, men slagkraft krever faktisk noe mer enn fine ord. Den renner stille vekk når kjeften blir for stor.

De mener det er klokest å fare fram litt mildt og være litt forsiktig med å handle overilt, »Litt tålmod lønner seg når kravene er stilt.»

De tror de kjemper hardt når de lister seg på tå, men slike »røde helter» har vi lite bruk for nå. Vi trenger ærlige folk som vi kan stole på.

H., Tromsø

Den 10. des. heiste elevene på Foss Gymnas FNL-flagget for å vise sin solidaritet med Vietnams folk og sin kalde forakt for Kissinger-prisen.

REVISJONISMENS RØST!

Vi ser oss i dette nummer i stand til å presentere en **kortfattet** oversikt over sosialismen og kommunismens grunnlag. Til dere som fortsatt studerer klassikerne kan vi bare si: dere er helt enkelt **avlegs**. Kommunisme er nemlig ikke **politikk**, men **teknikk**!

Annonse i NKPs avis *Friheten*, nr. 2-74.

Les mer om sosialismen

og kommunismens grunnlag: Gigantiske kraftverk, automatiske produksjonslinjer, moderne serviceinstitusjoner!

Bestill i dag Sovjet-Nytt!

Kun kr. 15,- pr. år. Kommer en gang ukentlig.

Kom.: J. S. Moen, Box 1536, 5001, BERGEN. P.giro: 312307

Handikappa må og kjempe for eit betre ungdomsmiljø

Røde Garde har besøkt OLAF BLAKSTAD i Kristiansund. Han er 18 år og går i andre engelsk på gymnasen. Trass i at han har vore blind heile livet, har han siste året vore styremedlem i gymnassamfunnet «Lyceum» og formann i Raud Ungdom i byen.

Olaf, du har vore medlem av Raud Ungdom i to år no. Har ikkje det vore vanskeleg for deg å drive så aktivt?

Nei, det har ikkje vore så veldig vanskeleg, berre litt upraktisk stundom. Det gjekk ikkje lenge før dei andre i laget forstod at eg var som andre, og tilhøva har vorte lagt til rette slik at eg har fått drive organisasjonsarbeid på like fot med dei andre i laget.

Korleis er det å vere blind?

Vi møter veldig mange vanskar. For det første er skule-systemet innretta på å ta seg av såkalla «friske» menneske, og til no har det vore utenkjeleg at blinde skulle kunne studere. For det andre vert vi utnytta i arbeidslivet. Det finst visse spesialyrker som vi blinde skal ha, og fordi blinde ikkje er i stand til å drive «produktivt arbeid», får vi dårleg løn.

Er dette tilfelle?

Nei, vi kan utføre like bra arbeid som andre. I alle fall kan vi meir enn å flette korger! Det er berre det at det tar litt lengre tid å lære opp ein blind. Derfor kan ikkje vi finne oss i at bedrifter skal hove inn stor profitt på låge løner.

Staten då?

At Blindeforbundet måtte arrangere en demonstrasjon utanfor Stortinget for å be om fattige 200 000, seier vel sitt om staten. Staten har ikkje eingong eit eige punkttrykkeri for blinde-skrift. Blindeforbundet har korkje kapasitet eller

Bruk streikevåpenet

Førjultiden er en stor inntektstid for butikkinnehavere, og inntektene ønskes så store som mulig. Kundetallet vokser og det kjøpes for mye mer enn ellers i året. Derfor trengs det ekstrahjelp i butikkene og mange unge får ekspeditrise/ekspeditør-jobb.

Jeg tok en slik jobb for å tjene litt ekstra. Ca. en uke før jeg begynte, hadde noen andre jenter begynt der som julehjelp. Og en uke ut i desember var vi omtrent 15 stykker som stod bak diskene.

De fleste av oss fant snart ut at denne butikken ikke var noe fremtidssted å jobbe, men da det bare var en julejobb, tenkte vi at det sikkert gikk bra. Men en av oss fikk nok av butikklivet på

grunn av arbeidstiden (9 til 19-20) og arbeidspresset. Hun sa opp, men ble nektet å forlate arbeidsstedet på dagen, hun måtte jobbe en uke til. — Samme dag blir 4 stykker oppsagt på dagen uten grunn, 4 helt tilfeldig valgte av julehjelpene.

Da julehandelen minket betraktelig i år, ble ikke salget så stort. Butikkinnehaveren mente han ville tape penger på å ha for mange ansatt. Oppsigelsene skjedde like før det virkelige julerusket startet.

Alle julehjelpene syntes vi ikke kunne finne oss i en slik behandling. Vi mente, at når vi hadde blitt lovet en jobb fram til jul, burde vi beholde den. Vi spurte oss selv: hvorfor ansette så mange, bare for å kunne si opp noen etter en tid. Hadde vi visst at forholdene var så usikre, ville ingen av oss begynt der.

Vi mente vi måtte gjøre noe snarest, og morgenen etter møttes vi i garderoben — også de som var oppsagt. Vi avtalte at en skulle si fra at om ikke de 4 fikk jobben tilbake, ville alle julehjelpene gå fra jobben den dagen i en slags streikeprotest. Det ble sterkt frem-satt at vi måtte stå samlet om dette, hvis ikke ville det ikke kunne gjennomføres. Et par jenter var i begynnelsen ikke villige til å støtte opp. Grunnen var at de ikke ville miste jobben, pengene var nødvendige og ny jobb var det vanskelig å få. Vi fikk dem med oss da vi mente det var umulig å sparke alle. 15 ekstrahjelpere er vanskelig å få på kort varsel.

Da vi visste at butikken ikke ville kunne gå om julehjelpene gikk, prøvde vi ikke å få de fast ansatte med oss fordi det ville ta lengre tid. Vi var heller ikke interessert i at det skulle gå utover de faste, men en av dem sa med en gang fra at hun ville støtte oss.

Resultatet av dette var at de 4 ble ansatt igjen. En seier for oss. Og vi sluttet at det nytter å gjøre noe når vi står samlet. Ingen kan finne seg i å bli en bruksgjenstand for folk som bare tenker penger og ikke har interesse av de ansatte.

Ung jente, Oslo.

Åpent brev til Unge Høyre:

Unge Høyre ved Porsgrunn Gymnas har anmeldt Rød Ungdom til rektor fordi vi har delt ut løpesedler og solgt aviser i skoletida. Ved Skien Gymnas har en del andre UH-elever truet med å gjøre det samme. Begrunnelsen vi har fått høre er at »siden det er forbudt å drive politisk virksomhet i skolen ved lov, er det jo elevenes plikt å sørge for at det blir overholdt.»

MEN...

da vil vi spørre: hvem har innført dette forbudet mot politisk engasjement i skoletida? Og hvem har interesse av at loven blir overholdt? Skal vi la skolebøkene konservative innhold fritt få dominere?

LOVEN ER KONSERVATIV

fordi den hemmer elevenes interesse for samfunnsproblemer. Dette fører igjen til at elevene ikke får noen interesse av å forandre samfunnet, derved forblir samfunnet som det er. Dette er litt forenklet, men det blir ikke

uriktig av den grunn. Altså er det i makthavernes, og ikke i elevenes interesse at den blir overholdt.

EGENTLIG

heter det at skolen er politisk nøytral, men er dette tilfelle? Kommunisme blir framstilt som diktatur, og alle historiske begivenheter blir omtalt utfra et kapitalistisk synspunkt. Uten unntak. Vi får høre at politikk er stortingsmennenes problem, og at de klarer denne jobben bra. Revolusjon er det samme som vold og terror, politi og rettsvesen står alltid på folkets side. Norge er verdens mest demokratiske land, bedre enn nordmennene kan man knapt få det. Klasseskille finnes selvsagt ikke. Imperialisme blir kalt U-hjelp. Og spørsmål som det er stor uenighet om, blir enten utelatt eller ensidig omtalt som en selvfølge. Skolebøkene stiller sjelden spørsmål ved samfunnets beskaffenhet, pensumpresset tillater jo ikke for

mye diskusjon. Blant annet derfor mener vi det er viktig med motpropaganda.

SKOLEBØKENE

kan neppe bli nøytrale i sin nåværende form. Tydeligvis. Derfor burde de – i stedet for å kamuflere all uenighet – ta opp spørsmålene fra flere synspunkter og legge opp til diskusjon. Den nåværende ovenfraogned-undervisningsformen virker bare passiviserende.

NÅR DET GJELDER

Unge Høyres begrunnelse med »elevenes plikt osv.» vil vi stille dere et spørsmål. I borgerlige diktaturstater er det forbudt å drive propaganda som retter seg mot regimet. Mener UH at det også i et slikt tilfelle er folkets plikt å anmelde oppo-

sisjonelle? Dette kan virke usammenlignbart, men prinsippene er de samme.

PS. Vi vet at Unge Høyre nylig hadde fylkesmøter hvor man tok opp »Hvordan ta rotta på en ml-er». Under denne noe eiendommelige tittel, og med utgangspunkt i boka Hva vil Rød Ungdom?, drøfta silkerampen formodentlig hvordan de best skulle knuse »ekstremistene». Sørkelig for dem at fantasien ikke kunne strekke seg lenger enn til nullpunktet. For hva skal man kalle det når man benytter seg av simple, lavpannede tricks som sladring? Nei, Unge Høyre, dette var ikke mye å slenge ræva i taket for.

Vi kondolerer.

Vennlig hilsen fra
Rød Ungdom-gymnasiastene

månedens pissprat!

I lærebøker kan man lese mye rart og reaksjonært, men like utilslørt og jævli som »Kontororganisasjon», av Asbjørn Gjerde er det sjelden man ser. Boka er vanlig brukt på norske yrkes- og handelsskoler.

Her er et par sitater:

Om god takt og tone på kontoret: »Regelen er at den som står lavest i rang, skal hilse først. Vi har da den såkalte tre-trinnsregelen å holde oss til. Denne sier at en dame står over en herre i rang, den eldre står over den yngre, og treffes to av samme kjønn som er omtrent like gamle, er det den sosiale posisjon, dvs. den stilling hver av dem har, som bestemmer rangen. Etter dette skal da en mann alltid hilse på en dame, en yngre på en eldre, og reparatør Svendsen på verksmester Hansen.»

Om hvordan damene skal hilse: »Damene slipper å ta av seg hodeplagget når de hilser. De nikker eller bøyer hodet lett, mens de gjerne smiler til den de møter. Riktig unge piker neier.»

Til slutt, om hilseformer: »'Morn' er en hilseform som vi ikke bør bruke overfor dem som står over oss i rang hvis vi vil vise respekt.»

Nærmere kommentarer anses for overflødig.

Kjære

(rektors navn)

Jeg/vi vil med dette anmelde

(Rød Ungdom)

for å ha brutt forbudet mot politisk interesse
mellom 8.30 og 14.00.

Hilsen (medlem av) UNGE HØYRE

(pol. ungdomsorg.)

NATO PLANLEGGER

Stand i Oslo for Narve Trædal.

Ök stötten til Narve!

Det er Narve Trædal som for alvor har gjort folk oppmerksom på at NATO er en kupporganisasjon, og ikke en forsvarsorganisasjon. Dette skal han ha ros for, og vi skal sørge for at det ikke er han som nå fengsles, men tvert i mot de som har laget djævelskapet.

Øvelsene er en del av norsk virkelighet. Det er ikke uten grunn at meldingene blir sendt nå. Vi er inne i ei tid med progressivt oppsving. Folks tro på «demokratiets» begynner å vakle. Vi stemte nei til EEC. Støtten til frigjøringsbevegelser øker, og sosialdemokratiets klamme hand over arbeiderbevegelsen begynner å løsne. Alt dette regner NATO som undergraving og landsvik.

La oss ta noen sidesprang. »Fredsforskerer» Johan Galtung sa engang at demokratiet i Chile var så solid at militæret aldri ville gripe inn. Han tok feil. Kuppet i Hellas 1967 ble gjennomført etter

Prometheusplanen laget av NATO. Kupplanen ES holdt på å bli virkelighet i Italia 1964. OPLAN nr. 10-1 og nr. 100-1, McConnellplanen, viste at Norge sto som nr. 1 på ei liste over kuppverdige land. Hellas var nr. 2. Rekkefølgen ble byttet om. Det gjør det hele bare mer skremmende. Dessuten har vi ei liste så lang som fy, når det gjelder det norske »forsvarets» inngrep i streikesituasjoner fra 1851 til 1940. Husk Menstadslaget og Hammerfestkommunen i 1921. Drømmen om at »det kan ikke skje i Norge», er knust.

USA-imperialismen trenger løpegutter. Norske jagerflygere og militære staber inn-doktrineres daglig, så ingen stiller spørsmål om f.eks. bruk av napalm og atomvåpen mot sivilbefolkninga i Norge. Norsk base- og atompolitikk er uten virkelighet i dag p.g.a. teknikk og kommunikasjon. NATO må ha et moralsk rustet maktapparat til å ta

over etter et kupp. Derfor blir sivile administrasjoner trukket inn!

Et kinesisk ordspråk sier: »Å løfte en stor stein for bare å slippe den på egne føtter.» Ikke før har man beklaget »uheldige» telex-meldinger og stiller Narve for retten, strømmes 29 telegrammer på. Dette viser at forsvaret ikke bryr seg det grann om instruks, hvis det ikke passer dem. Bare en ting kan stoppe slike lyssky individer: Økning av støttearbeidet for Narve.

o Ta kontakt med andre progressive og den sentrale støttekomiteen. Der kan dere få hjelp til å organisere lokale komiteer og få materiell til spredning.

o Stå på stand og samle inn penger til en skikkelig rettsak. Han må sjøl betale opphold og reise for vitner han vil ha, bl. a. forsvarsminister Fostervoll.

o Det må komme flere støtteresolusjoner fra soldatene. Fagbevegelsen er sær

viktig, fordi den gang på gang er blitt omtalt i meldingene. Narves forsvarer må ha muligheten til å si at fagbevegelsen viser sterk avsky. Domstolene er klassedomstoler!

o Skriv i avisene om retts-saka!

o Demonstrer og lag åpne møter før og under rettsaka. Saka avgjøres ikke bare av byretten i Bodø, men også på gata!

Adressa:

Støttekomiteen for Narve Trædal v/Frode Mannsåker 7B 355 Studentbyen på Kringsjø, Oslo 8, postgiro 2 22 14 63.

Kontor: Rom nr 346 SV-bygget, Universitetet Blindern. Tlf (02) 46 68 00 l. 8327. Kontorvakt hver yrkesdag kl. 14-17.

HELLASKUPP I NORGE!

Krig mot folket

For ikke så lenge siden ble 29 telegrammer fra militærøvelsen WINTEX-73 offentliggjort. Disse viser at de tidligere telexmeldingene ikke er »arbeidsuhell utført under stort tidspress av noen offiserer», men er utarbeidet etter sentrale NATO-direktiver. Opplegg til NATO-øvelser bestemmes ikke av »noen få offiserer», men av SACEUR, Europakommandoen. Nordkommandoen på Kolsås er underlagt denne.

Vi skal kort nevne de andre

telex-meldingene som er kjent til nå:

o Good Heart fra 1967. Her er det SUF, FNL-grupper, arbeidere og studenter i Trondheim som driver propaganda og sabotasje.

o Strong Express 1972. Største militærøvelse som har vært holdt i vest-Europa 64000 mann, 300 fartøy og 700 fly. Her blir demonstrasjoner mot NATO, som virkelig gikk for seg, stilt på like linje med sabotasje.

o Firm Sand 1973 som

Narve Trædal avslørte. Dette var en rein sambandsøvelse, men sambandsoffiserer legger sjølsagt like stor vekt på sambandsøvelser som øvelser der militære styrker er med. Før denne hadde Forsvarets Overkommando sendt ut instruks om ikke å navngi politiske fiender. Dette ble som vanlig ikke fulgt. Fredelige demonstrasjoner mot den amerikanske ambassaden og Stortinget regnes som undergraving og sabotasje.

Det skremmende ved alle

meldingene er at »den ytre fienden» så godt som overhode ikke er omtalt. Den »indre fienden, folket, hører vi desto mer til. Dette gjelder både Norge, Danmark og Tyskland. (I Portugal, Hellas og Tyrkia er det ikke lenger snakk om øvelse.) Altså systematiske og gjennomarbeidede øvelser laget etter NATO-direktiver. Her er det ikke snakk om tilfeldige »arbeidsuhell», men rett og slett øvelse i fascistiske kupp!

Juntalover

Vi har ikke bare telex-meldinger som beviser at NATO er en trusel mot folket. Også det norske lovverket er utarbeidet slik at kupp lett kan gjennomføres.

Beredskapsloven ble vedtatt av Stortinget vel ett år etter at NATO-pakta ble undertegnet. Disse kalles »Lov om særlige rådgjerd under krig, krigsfare eller lignende forhold». Omtrent samtidig med Norge vedtok Italia og Belgia liknende lover, og Kongressen i USA startet heksejakt på kommunister, kjent under navnet McCarty-tida.

Det fæleste avsnittet i loven lyder slik: »Med fengsel fra 3 år inntil på livstid straffes den som i krigstid eller med krigstid for øye: 7) Oppfordrer eller tilskynder til, er med på beslutninger om eller deltar i lockout, streik eller boikott som er ulovlig etter arbeids- eller boikottlovgivningen og som svekker Norges motstandsevne.» Arbeiderklassens viktigste kampmiddel, streik, kan altså ved et pennestøk gjøres om til landsforræderi, hvis borgerskapet finner det for godt.

Arbeiderpartiregjeringa hadde først laget et annet forslag til lov, som inneholdt verre eksempler enn dette. I

Demonstrasjon i Bodø arrangert av støttekomiteen for Narve Trædal.

Odelstingsproposisjon nr. 78 og 79 av 1950 la man ikke skjul på at alle midler kunne tas i bruk mot folket i en »krisesituasjon», bl.a. bestemmelser om en forræderidomstol som kunne dømme folk til døden; sikringstiltak som skulle holde juntamotstandere i fengsel inntil 30 dager uten lov og dom; samt oppheving av trykkefriheten. Alle disse bestemmelsene er i dag i flittig bruk i NATO-land som Hellas, Tyrkia og Portugal.

Tusenvis av protester, særlig fra fagbevegelsen, førte til at

lovforslaget ble omarbeidet og vedtatt i en »lurere» form. Storting og regjering skjønte dette var nødvendig for i det hele tatt å få »beredskapslover» som tilfredsstilte NATOs kupplaner.

John Lyng fra Høyre sa det slik: »...at det på det nuværende tidspunkt ikke vedtas lovregler om disse spørsmål. Heri ligger dog ikke at en tar avstand fra at et tiltak av denne art settes i verk når situasjonen gjør det nødvendig. Det er statsmyndighetenes plikt til enhver tid å

være forberedt på at vårt land kan stilles overfor krig og krigssituasjoner og kan ha sine forholdsregler klare.»

Det som er viktig å huske på, er at regjering uten Stortingets velsignelse, kan ta diktatorisk makt. Det trenger nødvendigvis ikke være fare for krig. Stortinget kan oppløses av regjeringa uten videre. Dødsdommer, fengsling uten lov og dom samt oppheving av trykkefriheten kan foretas av en junta uten kontroll fra Stortinget. Dette er rein og skjøre fascisme!

Etter mye vakling fram og tilbake støttet SFU-demonstrasjonen mot Kissinger 10.des., KU og AIKU gjorde det ikke.

SVU - ikke noe alternativ for revolusjonær ungdom

Samtidig med arbeidet for å gjøre SV til et parti, har SFU, KU og AIKs ungdom satt i gang virksomhet for å slå sine organisasjoner sammen, og sammen med uavhengige danne Sosialistisk Valgforbunds ungdom (SVU).

Hvordan vil egentlig denne ungdomsorganisasjonen bli? Det er vanskelig å gi noe nøyaktig svar, men en analyse av disse organisasjonenes praksis den siste tida, kan i hvert fall si oss litt om framtida.

For det første vil jeg si litt om de organisasjoner som deltar i dette samarbeidet, SFU, KU og AIKU.

SFU er den største og mest innflytelsesrike av de tre. SFUs hovedstyrke ligger på gymnasiene, hvor verken KU

eller AIKU har noen innflytelse.

Tallmessig er SFU sterkere enn både KU og AIKU til sammen. Pga. dette, og fordi SFU har mye mer preg av ungdomsorganisasjon med ungdomspolitik og unge medlemmer, vil utviklinga av SVU være dominert av SFU. Mange av de sakene jeg tar opp her vil derfor være »SFU-saker».

KU er en liten og svak organisasjon. De har liten innflytelse blant ungdomsmassene, og få medlemmer. KU utmerker seg ellers antakelig bare ved at det er den organisasjonen i Norge som er mest sympatisk til Sovjet og prøver å forsvare Sovjet i tykt og tynt.

AIKU utgjør egentlig bare

et alibi for SVUs »bredde». De har uhyre få medlemmer og deres innflytelse blant ungdommen er nesten lik null. AIKUs bidrag til danninga av SVU blir derfor mest symbolsk.

BLIR DET EN ORGANISASJON?

Såfremt det ikke blir store splittelser i SV, vil det bli en ungdomsorganisasjon. SFU vil vinne på å få den reelle ledelsen av en noe større og »breiere» organisasjon. KU øyner sjansen til å få større innflytelse, i en større organisasjon, og AIKU har alt å vinne, bl.a. fordi de vil måtte få noen ledende stillinger i SVU samtidig som de i praksis ikke har noen organisasjon å oppløse.

Sjøløst er det motsetninger

innafor og mellom disse organisasjonene, men de fleste er ikke større enn at en samling skal kunne gå ganske smertefritt.

Det er imidlertid en motsetning som er viktig og som de ikke vil klare å løse på kort sikt, og det er spørsmålet om teori, spesielt kommer dette klart fram i forholdet til Sovjet. KU er som nevnt sterkt sympatisk til Sovjet, bl.a. en sterk forsvarer av Sovjets utenrikspolitikk. I tillegg har altså NKPs landsmøte vedtatt at anti-sovjetismen er den trojanske hest i arbeiderbevegelsen. Jeg antar at KU er enig i dette.

På den andre sida står SFU med en stor del av medlemmene som er kritiske til Sovjet og motstandere av særlig utenrikspolitikken.

På dette spørsmålet vil de to organisasjonene antakelig komme til et ullent kompromiss. (SFUs svar på et leserbrev i Ungsosialisten tyder på dette.) Men et ullent kompromiss kan ikke dekke over at dette vil bli en motsetning i SVU som er så grunnleggende at den før eller seinere vil måtte føre til en splittelse.

SVU HØSTEN -73

Det mest sannsynlige er at SVU vil vedta å stille seg på et slags marxistisk grunnlag, men uenigheten på teoretiske spørsmål vil være stor.

Disse organisasjonenes praksis den siste tida er av stor betydning for hvordan SVU vil komme til å bli.

Høsten -73 har vært prega av at klassekampen skjerpa seg, både her i landet og internasjonalt. SVUs og særlig SFUs arbeid og standpunkter er derfor viktige erfaringer for framtida.

Det er særlig to saker som er verdt å merke seg, arbeidet i NGS og det internasjonale solidaritetsarbeidet.

I saka om 30-timersuka støtta SFUs sentralstyre NGS-ledelsens vedtak om å avblåse streiken den 1. november. I stedet for å stå fast på gymnasiastenes krav, lot de seg spille ut over sidelinja av Bjartmar, og avblåste streika.

SFUs »forklaring» på det som skjedde før 1. november var at departementets utspill forvirra gymnasiastene. Jeg vil påstå det motsatte: det var SFU som ble forvirra, og de klarte bare å skape mer forvirring.

Konklusjonen kan bare bli at SFU var et haleheng til massebevegelsen på skolene.

Den andre viktige saka er Camara-aksjonen og demonstrasjonen mot Kissinger den 10. desember.

SFU deltok i Camara-aksjonen uten å kritisere den med ett eneste ord. Riktignok sluttet SF og SFU opp om demonstrasjonene 10. des., men først etter en serie vaklende skritt fram og

Samordningsutvalget i SVU.

tilbake. SV og SVU støttet ikke demonstrasjonen. På ny ser vi altså vakling og opportunisme, og vi ser også at SVU ikke har tatt en annen og bedre politikk enn SV, men tvert imot fulgt i moderpartiets kjølvann.

Men hva med de andre, KU og AIKU? De har ikke på noe punkt markert en bedre politikk enn SFU på disse spørsmåla. 10. desember opptrådte de tvert imot ved ikke engang å slutte seg til Solkoms demonstrasjoner.

Vi i Rød Ungdom regner SVU stort sett som en progressiv organisasjon. Det som imidlertid er viktig å slå fast er at SVU har vist seg som en høyst ustabil og vaklende kraft i klassekampen. Dette representerer ikke tilfeldige feil, men en tvers igjennom reformistisk holdning til klassekampen. Vi må derfor ikke ha en likegyldig holdning til deres feil, men kritisere dem og på ingen måte overlata ledelsen av ungdommens kamp til dem. Her har de vist seg som lite dugelige, og det kan få alvorlige følger for massekampen.

ANDRE SIDER VED SVU

Det siste 1-1 1/2 året er det ett trekk ved SFU som er verdt å merke seg:

Anført av SF/SFU og applaudert av andre organisasjoner er det kjørt en kampanje mot AKP(m-l) Rød Ungdom. I tillegg til at denne kampanjen er full av løgn, historieforfalskning og arroganse, prøver de å framstille seg som de virkelige revolusjonære, mens marxist-leninis-

tene liksom er opportunister. Dette henger sammen med deres forhold til SV. SV har i løpet av høsten ikke klart å markere seg med noen skikkelig politikk. Kompromisset i momskampanja, det at de ikke klarte å ta standpunkt i Midt-Østen-saka viser at SV ikke ligger så langt til venstre som mange hadde trodd. Det vil derfor være en viktig oppgave for SVU å fungere som et venstre-alibi for SV. Det er slik SFU lenge har fungert for SF, og det var slik »Venstre kommunistisk Ungdom» fungerte for Arbeiderpartiet etter bruddet i 1923.

Ved Universitetet i Oslo har organisasjonene i SVU begynt å ymte fram på om »de såkalte ml-erne». Vi kan vel vente oss mer av denslags i framtida, men det er nå fortsatt slik at praksis teller mer enn ord.

RU og SVU: ENHET OG SAMARBEID?

Det vil ha avgjørende betydning for ungdommens

kamp i Norge at Rød Ungdom og SVU evner å stå sammen på viktige kamper. I Rød Ungdom vil vi gjøre vårt beste for å vinne enhet på flest mulig kamper der det er mulig.

Likevel er det klart at et slikt samarbeid ikke kan bli prinsippløst. Erfaringene vi har gjort hittil viser at organisasjonen i SVU ikke står for en konsekvent kamp-linje. For oss i Rød Ungdom betyr det at samtidig som vi går inn for samarbeid vil vi også fortsette å kritisere og bekjempe alle tendenser til opportunisme og vakling som SVU har.

SVU vil ikke bli noen revolusjonær organisasjon. Både SVU og moderpartiet SV har grove tilbøyeligheter til å inngå kompromisser med høyresosialdemokratene.

Uansett hva de sjøl kaller seg, kan de derfor ikke bli noe alternativ for revolusjonær ungdom.

SFUs sentralstyre støttet NGS-ledelsens vedtak om å avblåse streiken 1. november.

Jenter, fullfør utdanninga!

Liv er 20 år og har ei datter på to og et halvt. Vi har vært og snakka med henne om hvordan ei jente i denne situasjonen har det i »velferdsstaten» Norge.

– Hva tenkte du da du skjønte du var på vei?

– Jeg var redd så jeg turde ikke å gå til legen før jeg var 11 uker på vei. Da hadde jeg bestemt meg for at jeg ville ha abort hvis jeg skulle ha unge. Men da legen spurte om jeg ville ha abort, klarte jeg ikke å si ja enda han forklarte meg at jeg kom til å ødelegge utdannelsen min.

– Gifta du deg med faren til ungen?

– Nei ikke med en gang, jeg ville ikke gifte meg før jeg var atten, så da dattera vår var 14 mnd. gifta vi oss.

– Brukte dere noe prevensjon?

– Nei, vi tenkte liksom aldri at jeg skulle kunne bli på vei.

– Hvordan reagerte foreldra dine da de fikk høre at du skulle ha unge?

– De ble skuffa over meg og ville at jeg skulle ta abort. Men jeg ville ikke, og jeg var for gammel til at de kunne tvinge meg.

– Du gikk jo i første klasse på yrkesskolen, hvordan gikk det nå?

– Jeg fortsatte på skolen til jeg var 8 mnd. på vei, men da orka jeg ikke å stå rett opp og ned hele dagen lenger. Så jeg søkte om permisjon fra skolen et år. Det fikk jeg, men da året hadde gått, syntes jeg dattera mi var for lita til å begynne på daghjem, så jeg begynte ikke på skolen igjen.

– Hvordan klarte du deg økonomisk, jobba du?

– Nei, jeg fikk morstrygd, men da jeg gifta meg ble det dårlig med økonomien så jeg begynte å jobbe som postbud. Nå først begynte jeg å tenke på utdannelsen min, at jeg ikke kunne bli det jeg hadde lyst til, men nå var det for seint.

Vi hadde ikke noe sted å bo, så mannen min, ungen vår og jeg bodde på det gamle rommet mitt på 6–7 kv.m. Jeg og ungen lå på golvet, mens mannen min lå på ei smal seng.

Fordi vi bodde så dårlig og gikk og tråkka hverandre og foreldra mine på tærne dagen lang, gikk vi hverandre på nervene. Vi klarte ikke å prate ordentlig sammen en gang så vi fant ut at vi skulle ta ut separasjon for ungens skyld.

Da faren min fikk høre at vi skulle skilles, kasta han meg ut hjemmefra. Siden jeg ikke hadde noe sted å bo, kunne jeg ikke ha ungen så vi fant ut at den fornuftigste løsningen var at jenta vår bodde hos faren sin.

– Hvordan gikk det med deg?

– Jeg måtte flytte inn på stua til noen venner. Etter ei tid klikka jeg i nervene og kunne ikke møte på jobben. Jeg fikk sparken.

Etter dette ble jeg helt likegyldig og gikk og slova i et halvt år. Da fant jeg ut at jeg måtte komme meg vekk fra det miljøet jeg var i, så jeg reiste bort i tre måneder.

Da jeg kom tilbake, var jeg blitt så pass klar i hue at jeg skjønte at den eneste redningen for meg var å få noe å gjøre.

– Hva driver du med nå?

– Med litt hjelp kom jeg meg inn på et attføringsinstitutt med voksenopplæring.

– Har du noen muligheter til å få deg en bra jobb i framtida?

– I januar skal jeg begynne på handelsskolen som også er voksenopplæring, da er jeg ferdig i mars og kan få meg en skikkelig kontorjobb.

– Er det noe du har lyst til å si til andre unge jenter?

– At de både for ungens og sin egen skyld skaffer seg prevensjon sånn at de kan bli ferdig med ei utdanning før de får unger.

– Dette er ikke en skrekkehistorie fra »Det Sanne» eller »Mitt liv». Intervjuet forteller om en situasjon som mange unge jenter er i eller kan komme i.

Artikkelen er ikke ment som en moralsk løfta pekefinger til unge jenter heller. Det vi vil prøve å vise er hva som kan skje hvis du blir på vei uten å ville det, uten å tenke over det – og spesielt for du får deg en utdanning.

Vi må kreve at prevensjons- og seksualundervisning blir innført i grunnskolen slik at ungdom – både jenter og gutter – blir satt i stand til sjøl å bestemme når de vil ha barn. Men for at retten til å bestemme dette skal bli fullstendig, må vi også kreve rett til sjølbestemt abort.

Framgang for YLI!

Landsmøte 22.–24. feb.

Yrresskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon - YLI kan se tilbake på et år med økt utadrettet virksomhet og en voksende aktivitet på grunnplanet. Ca. 40 000 yrresskoleelever og lærlinger sokner i dag til organisasjonen, de aller fleste kollektivt tilmeldt gjennom skolens elevråd. Det sittende sentralstyret – som teller ni medlemmer i alt tok i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet i høst initiativ til en landsomfattende aksjonsdag under hovedparolene *mot matmomsen, for økte stipend og for bevilgninger til hybler*. Forholda tatt i betraktning – bl.a. hadde mange elevråd bare noen dager å forberede aksjonsdagen på – var det en imponerende brei oppslutning, sjøl om tallet på skoler som nådde ut til opinionen med krava, ikke var så stort. Særlig i de nordligste fylkene var det mange og kraftige aksjoner. I Oslo ble det arrangert et møte på universitetsplassen med etterfølgende demonstrasjon rundt Stortinget. Om lag 500 elever fra yrresskolene i Oslo deltok. I Stortinget førte aksjonene til innrømmelser når det gjaldt hybelforholda, m.a.o. absolutt framgang å spore. SV gjorde derimot ingenting for å presse de andre partiene til å imøtekomme YLIs krav, til tross for at de foreslo en del påplusninger for å redde ansikt.

På overflaten har masse-

mediaene og myndighetene i det siste året vist en økende interesse for yrresskoleelevenes og lærlingenes problemer. Proposisjonen til ny gymnaslov markedsføres i disse dager bl.a. med fraser om «oppvurdering av yrkesutdanninga» og «mindre klaseskille» i skolen. I YLI er disse trompetstøtene imidlertid blitt nokså kjølig mottatt. I YLI-avisa nr 1–74 kommenteres f.eks. Stortingets behandling av kravene fra aksjonsdagen slik: »(...) Stortinget løyva ikkje ein nikkel meir enn regjeringa sitt

Fra YLI-landsmøtet i fjor.

framlegg til lån og stipend for yrresskoleelevar og lærlingar. (...) Her ser de korleis dei folkevalde i røynda blæs ein lang marsj i både vallovnad og store vyar om oppvurdering av yrkesutdanninga osv.» YLI har vidare et praktisk talt enstemmig landsmøtevedtak mot den nye gymnasloven og deltok i fjor våres sammen med NGS og IKG i en brei kampanje for å få den stoppet. Det er i dag etter hva RG

kjenner til en utbredt enighet i YLI om at det *likeverd* myndighetene påstår de skal skape på grunnlag av den nye skolereformen, er en stor bløff. Likeverd er noe ganske annet enn at yrresskoleelever gis mulighet til å få med seg «en berikende kjerne av allmenndannende fag» (Arbeiderbladet på lederplass 3. januar). Likeverd må først og fremst bety at en begynner å anerkjenne den allmenndannende verdi i praktisk arbeid og utdanning, og lar dette få konsekvenser for opptaksreglene til universitet

slags lokalforening av YLI på de enkelte skolene. YLI-gruppene skal være et tillegg til elevrådene, ikke en motsetning. Formålet er å få større bredde over aktiviteten på den enkelte skole. Et annet hovedemne er organiseringa av lærlingene i YLI, det forestående tariffoppgjøret og forholdet til LO. YLI har ennå ikke utviklet seg til å bli

noen virkelig samlande kraft for lærlingene. Men i våres tar sentralstyret sikte på å gjennomføre en storstilt vervekampanje for å skaffe individuelt tilslutta lærlinger til YLI. Gjennom organiseringa i YLI vil lærlingene få en plattform for økt og mer målretta innsats innafor fagbevegelsen for å reise den til kamp for lærlingenes interesser. Til nå har lærlingene ofte måttet stå sist i køen når fagbevegelsen har møtt arbeidsgiverne og myndighetene. Men mange fagforeninger og forbund har i det siste fått øynene skikkelig opp for dette urettferdige forholdet, og gitt YLI uforbeholden støtte til arbeidet blant lærlingene.

LO-ledelsen, som på et møte med YLI-ledelsen før jul foreslo at YLI skulle meldes kollektivt inn i AUF, gjør derfor klokest i å få beina ned på jorda og innse at YLI er en organisasjon de i framtida må regne med som en nødvendig partner, på tross av at den ikke vil stilles fram som en solfylt balkong på sosialdemokratenes kremmerhus.

REVALUSJON ER I

Ved begynnelsen av 1974 kan vi se tilbake på et år som er fullt av viktige politiske hendelser både i Norge og i utlandet. Helt generelt kan vi si som kineserne oppsummerer at det er ei urolig tid, det er ei tid med omveltninger og forstyrrelser i det økonomiske og politiske livet, særlig i vesten. Mens borgerlige politikere jamrer seg over at ingenting er stabilt lenger og samfunnet knaker i sine sammenføyninger, det såkalte demokratiet deres vakler, så ser vi på dette bråket og denne uroen som en god ting. Vi er ikke det minste bekymra.

KAPITALISMEN RÅTNER

Det som gir grunnlaget for vår optimisme er å se på hele hovedtendensen i kapitalismen. Lenin sier at imperialismens tidsalder er den tida da kapitalismen råtner opp og går under, da sosialismen tvinger seg fram som et nødvendig og uunngåelig system for samfunnslivet.

At kapitalismen råtner opp og går under ser vi bråtevis med eksempler på. I USA som har vært det ledende

imperialistiske landet, så er det økonomisk stagnasjon og krisetendens. Også de politiske krisene som korrupsjons skandalene, og det at USA stadig blir drevet tilbake på den internasjonale fronten av folkets kamp, viser dette. I lærebøkene på skolen og i

KRISEFRI

KAPITALISME?

kapitalistenes og sosialdemokratens teorier heter det at samfunnssystemet er kommet over det nivået da det blir rysta av økonomiske kriser, og at vi har fått en krisefri

kapitalisme. At dette er et rent propagandanummer ser vi vel tydelig i dag, og tydeligere skal det bli i åra som kommer. Problemene med leveringa av olje som ble skapt av en rettferdig aksjon fra araberlanda har skapt økonomiske rystelser i mange land. Dette viser ganske tydelig sårbarheten i det økonomiske systemet vesten bygger på, og hulheten i påstanden om at dette systemet liksom har klart å befeste seg.

REAKSJONEN RUSTER SEG

At vi går inn i ei tid som er vanskelig for kapitalismen og som vil medføre kriser og forstyrrelser, det er det ikke bare de revolusjonære som innser. Det skjønner også de reaksjonære og maktthaverne. De forbereder seg derfor på hardere konfrontasjoner mellom sine egne interesser og majoriteten av befolkningens interesser. Tydelige eksempler på dette er innholdet i de NATO-telegrammene som norske soldater har avslørt. Vi ser det i Libertas-aksjonene for å overvåke progressive lærere og elever, og sensurere enhver skolebok som sier

littegrann om virkeligheten. Reaksjonen ruster seg, de leker ikke, og NATO-meldingene viser hvilke krefter de er villige til å sette inn hvis deres posisjoner virkelig blir trua.

DE TO

SUPERMAKTENE

Folkene i verden har to desiderte hovedfiender. Det er de to supermaktene USA og Sovjet. Noen steder er det USA som er hovedfienden andre steder er det Sovjet, og i noen verdensdeler så må man kjempe direkte mot begge disse supermaktene på en gang. I de Sovjetokkuperte og Sovjetkontrollerte områdene i Europa er sjølsagt herskerklikken i Moskva den viktigste fienden av sosialisme og nasjonal uavhengighet. I Latin-amerika og Asia har USA den mest direkte innflytelsen. I Midt-Østen samarbeider og kjemper USA og Sovjet om å vinne til seg økonomiske og militære posisjoner, samtidig som de vil hindre at den anti-imperialistiske kampen skyter fart i en sånn grad at folkene tilraner seg uavhengighet.

SAMARBEID OG KAMP

Supermaktene samarbeider, men de kjemper også seg imellom. Det at de kjemper seg imellom har, sammen med gammel tiltro til Sovjet som en gang var sosialistisk, forleda en rekke folk til å tro at konflikten mellom øst og vest, eller mellom Sovjet og USA er den viktigste konflikten i verden i dag, og til og med forleda en god del folk til å tru at Sovjet representerer den positive krafta i denne konflikten. Det er en tankegang som vi er nødt til å avvise som feilaktig. Den viktigste konflikten i verden

DEN VIKTIGSTE KONFLIKTEN

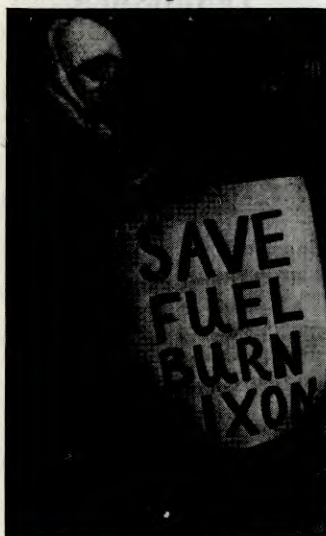
går mellom folkene og landene som kjemper for frihet og nasjonal uavhengighet på

HOLVEDT VERDEN ENDENSEN IDAG!

MAO
TSE
TUNG.

den ene sida, og på den andre sida begge de to supermaktene som søker å utbytte og undertrykke folk og staten. Sjølsagt så ligger det krigsfare i kampen mellom USA og Sovjet det vil alltid ligge krigsfare i kampen mellom store økonomiske makter som prøver å tilrane seg fordeler på den andre maktens bekostning.

VÆPNA KAMP

Kampen mot USA og Sovjet har frigjøringsbevegelsene bevist at det finnes utelukkende en vei å gå, og det er veien med væpna kamp. Der hvor man på grunn av politiske svakheter har søkt å nå fram uten å forberede seg på å gjennomføre en væpna kamp mot de nasjonale undertrykkerregimene og de imperialistiske supermaktene, har man ikke vunnet fram. Chile var et avskrekkende eksempel på hvordan det da vil gå. De stedene man har vunnet fram er det nettopp ved hjelp av langvarig folkekrig, ved en omfattende både politisk og militær mobilisering av folket. Vietnam, Kambodsja, Guinea-Bissau og tidligere Kina og Albania skulle være gode nok bevis på det.

Vi har i alle år hevda at den væpna veien er den eneste veien som kan føre til nasjonal uavhengighet og til sosialismen. Før sto vi nokså aleine om dette synet, mens NKP og SF og sjølsagt organisasjoner som UV og AUF var gjennomsyra av ideer om samarbeid, pasifisme og ikkevold. I dag har utviklinga overbevist de fleste anti-imperialister om at FNLs vei er den riktige veien i de fattige landa. Men hva man ikke er villig til å innse er at disse lærdommene også har betydning for kampen i

FARLIG TEORI

Norge. I sin oppsummering av Chile hevder SFU at teorien om væpna overgang til sosialismen ikke er bevist som almenyldig ennå, men at det liksom finnes muligheter for en annen vei. Dette er en farlig teori. Det er ingenting i det norske samfunnet som skulle tilsi at det er noe lettere å gjennomføre sosialismen her enn f.eks. i Chile. Statsapparatet i Norge er sterkere og mer utbygd, militærvesenet er utstyrt med bedre våpen og etterretningsressurser, og politiet er ster-

BEVIS?

kere. Den norske statsmakta og militærvesenet er direkte forbundet med NATO og dermed med USA, en av verdens aller mektigste militære maskiner. Derfor er det innlysende at kampen for sosialismen vil bli minst like hard her som den har vært i andre land. Skal vi ha muligheter for å gjennomføre overgangen til sosialismen i Norge, så må vi allerede i dag innstille oss på å væpne

arbeiderklassen og folket. Den forberedelsen er ikke bare noe vi kan sysle med privat at medlemmer av f.eks. RU og SFU liksom sitter for seg sjøl og skolerer seg og innstiller seg på en væpna

MÅ PROPAGANDERES AKTIVT

overgang. Dette er et perspektiv som må propaganderes aktivt.

Dette gjør vi, og det vil vi fortsette med. Opportunistene sier at dette er farlig, det skremmer folk fra oss og det gjør veien til sosialismen tyngre og vanskeligere. Det er klart at folk reagerer og ikke umiddelbart innser nødvendigheten av en væpna vei,

men det tilsier sjølsagt ikke at sannheten og virkeligheten skal holdes skjult for det folket som skal gjennomføre overgangen til sosialismen. Tvert imot, jo tidligere og jo kraftigere vi forbereder folket på hvordan samfunnsomveltninga må foregå, jo bedre er folket rusta til å møte borgerskapets undertrykkelse med

de midler som er nødvendige. Jeg vil si at opportunistene i

ILLUSJONER

SFU, KU osv. sprer illusjoner, både om at det finnes en fredelig vei til sosialismen, og om det samfunnet vi lever i i Norge. I dag er disse ideene skadelige for kampen, de er bremseklosser. I morgen, eller når den dagen kommer da folket kan og må ta makta i samfunnet, da er deres propaganda direkte reaksjonær. Hvis de ikke har besinna seg innen den tid, da vil de gjøre det lettere for fienden, og propagandaen deres kan være direkte livsfarlig og selvmorderisk for den folkelige bevegelse. Det er en strategisk oppgave å rive grunnene under pasifismen og opportunisten som politiske retninger. Dette ser vi som en forutsetning for å gjennom-

TO FORUTSETNINGER

føre revolusjonen i Norge. Vi ser tydelig at det finnes to
Forts. neste side.

Forts. fra forrige side.

helt avgjørende forutsetninger for at kampen skal føre til maktovertakelse. Det ene er at man organiserer seg og forbereder seg politisk på en sånn måte at man kan gjennomføre en væpna kamp. Det andre er at man har en riktig politisk

TEORI

til å veilede både den politiske og den militære kampen. Dette gjelder både for maktovertakelsen og for oppbygginga av det nye samfunnet. 100 ganger i historia er det blitt bevist at uten en riktig politisk teori, så er det umulig å oppnå seier og befeste seieren. De frigjøringsbevegelsene og de revolusjonære bevegelsene som har ført til seier eller er i ferd

rien stått i høysetet for oppbygginga av samfunnet. Teorien om proletariatets diktatur, om at klassekampen fortsetter under sosialismen, dette har vært forutsetningen for at disse landa ikke har råtna opp og gått tilbake til det kapitalistiske systemet.

HOLD FAST VED MARXISMEN- LENINISMEN!

I Sovjet, det landet som har forlatt den kommunistiske teorien, ser vi at den sosialistiske samfunnsordninga har blitt underminert og til slutt oppløst. Det som har kommet i stedet er et kapitalistisk samfunnssystem med profittmotivet som ledetråd for produksjonen, og et politisk system som baserer seg på

av politistyrker som sto under den revisjonistiske herskerklikken i Warszawas kommando.

TEORIEN AVGJØRENDE FOR KAMPEN

Våre venner i SFU har aldri innsett teoriens avgjørende betydning for kampen. De har av og til tatt en avvissende holdning til teoretiske diskusjoner, sagt at de ikke er viktige, eller at man kan ha mange teorier. Det er denne mangelen på teoretisk skoleing og teoretisk forståelse som bremser SFUs muligheter til å utvikle seg til en konsekvent revolusjonær kraft. Samtidig ligger muligheten for at de skal innta et fast revolusjonært standpunkt i at de tilegner seg den kommunistiske teorien. KU har annammet sovjetrevisjonistenes forvrengning av marxismen-leninismen. De kaller seg kommunister, og mange av dem regner seg helt ærlig som det. Men det er i realiteten en falsk form for marxisme-leninisme de forfekter, når de gjodtar Bresnev-revisjonistenes prat om fredelig overgang, og når de anerkjenner herskerklikken i Kreml som en sosialistisk regjering.

Tydelig ser vi jo også kommunismens fallitt i NKP i dette ønsket om å oppløse det partiet som de sjøl kaller kommunistisk. De vil slå det sammen med en rekke andre grupperinger som ikke en gang har kommunismen på programmet sitt, men bare utvanna form for »marxisme».

OPPURTUNISTENE

Det finnes en annen holdning til teori også, det er de såkalte venstre-opportunistenes holdning til teori. De ser ikke på teorien som et redskap for å analysere samfunnet og finne fram til en riktig taktikk og metode i klassekampen. De ser på teorien som daue bokstaver som man kan dra fram for å bevise de merkeligste påstander med. Ta f.eks. KUL-grupperinga ved Universitetet i Oslo som prøver å bevise den latterlige påstanden om at bøndene er reaksjonære ved å trekke fram avsnitt fra en artikkel Lenin skrev i 1902. Lenin sjøl har gått klart tilbake på synspunkter der, og forfekta helt andre oppfatninger i lys av erfaringer som ble vunnet i kampen i Tsar-Russland.

FORVRENGNINGER AV MARXISMEN- LENINISMEN

Å behandle teorien sånn, er sjølsagt å likvidere den kommunistiske teoriens egentlige innhold. Den er et redskap for folket og ikke noe dogme eller døde læresetninger.

Venstre-opportunistenes forvrengning tjener også som unnskyldning for en rekke klart høyre-opportunistiske standpunkter som de har gjort seg til talsmann for under dekke av en masse høytravende fraser og slagord. KAG-gruppa i Bergen støtta f.eks. SV i valget og de gikk med på SVs side da de splitta Enhet-Solidaritetsarrangementet 1. mai i fjor. Her ser vi det virkelige innholdet i

med å seire, ledes av revolusjonære væpna med den kommunistiske teorien. Kommunisten har i alle år stått i framste rekke f.eks. FNL og i frigjøringsfronten i Kambodsj, FUNC. I Kina og Albania har den kommunistiske teo-

undertrykkelse med direkte fascistiske midler av folket og arbeiderklassen. Tydelig så vi det f.eks. under arbeideroppstanden i Polen i 1970. Den ble leda av det nye marxist-leninistiske partiet i Polen, og ble knust med militær makt

Ungdommen i Albania bygger sosialismen.

FRASER OG DOGMER

deres politikk. Den er jævelig rød i formen, men hvis vi skraper av det ytterste laget av fraser og dogmer så ser man at den er en direkte parallell til SV og andre grupperingers mer tradisjonelle høyre-opportunisme.

TEORETISK KAMP NØDVENDIG

Den politiske kampen mellom kommunisme og opportunisme ser vi på som en kamp av strategisk betydning. Det er Stalin som har sagt at før sosialdemokratiet er redusert til en minoritet i arbeiderbevegelsen, før er det ikke mulig å gjennomføre overgangen til sosialismen. Til de progressive ungdommene som stiller seg uforstående til teoretisk kamp mellom f.eks. Rød Ungdom og SFU, dem kan vi bare oppfordre å sette seg inn i spørsmåla, ta det alvorlig og gjøre seg opp en mening. For det er av betydning både for kampen for sosialismen og dagskampen at man velger side mellom opportunisme og kommunisme.

TEORIENS BETYDNING FOR KAMPEN I DAG

Også i den aktuelle ungdomsbevegelsen har vi sett betydninga av dette da f.eks. SFU støtta NGS-ledelsen da de gikk til angrep på skoleelevne som gjennomførte streiken den 1. nov. Dessuten en sånn ting som at SFU aldri løfta sin røst til kritikk av Camara-aksjonen, men deltok stille og lydig helt til den valgte å kutte hue av seg sjøl for ikke å bli identifisert med protesten mot Kissinger den

» Den leninistiske tesen om at alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene er den sosiale krafta som er i stand til å styrte borgerskapet og bygge sosialismen, er fullstendig gyldig i vår tid også.»

Enver Hoxha
Arbeidets Parti, Albania, i
beretninga til 6. kongress.

10. des. i fjor.

Kommunistene ser med ukuelig optimisme på framtida og på utviklinga i verden. Kapitalismen kan sjølsagt holde det gående i noen år og kanskje til og med i noen tiår til i deler av verden, men at den er på retur og på vei mot undergangen, det har vi over-

blir trua ty til desperate midler for å bevare sin stilling. Vi kan nesten si det sånn at når kapitalismen er døende så får den stadig tilbakevendende krampetrekninger hvor den prøver å manne seg opp og slå folket til jorda. At

VIL BRUKE VÅPEN

imperialistene fortsatt vil ta sin våpenmakt i bruk for å undertrykke arbeiderklassen i sine egne land, det er uomtvistelig, det er helt sikkert. I dag eksisterer det aktuell fare for større kriger flere steder i verden. Det eksisterer en stor fare for at USA på ny virkelig trapper opp krigen i Indo-Kina. I Midt-Østen er det en helt klar fare for at USA enten direkte eller ved hjelp av lakeistater vil sette i gang nye kriger for å sikre seg kontrollen over oljefeltene.

NY VERDENSKRIG?

Når deres økonomiske problemer tilspisser seg så øker

sjølsagt mulighetene for direkte kamp mellom de imperialistiske statene om råderett over naturressurser og over land. Det er de samme motsetningene som har ført til to tidligere verdenskriger, og vi kan ikke på noen måte se bort fra at en krig om nyoppdeling av imperialistenes interesser kan bryte ut igjen.

IKKE LA DEG KUE!

Noen blir pessimistiske stilt overfor disse farene, fortviler, tyr til forsøk på å gå inn i seg sjøl enten det er i religion eller i politisk sløvhed, og distanserer seg fra problemene og vanskelighetene i verden. Dette er en helt uholdbar vei å gå, det fører ikke noe godt med seg. Tvert imot, det fører til at de som bruker vold, de som undertrykker og sulter ut verdens folk, de får større spillerom til å drive sin virksomhet lenger og mer brutalt. Det eneste svaret vi kan gi på borgerskapets og imperialistenes herjinger er å organisere oss til kamp mot borgerskapet i vårt eget land og mot imperialismen.

ORGANISER DEG!

Den marxist-leninistiske bevegelsen gjennom AKP (m-l) og Rød Ungdom, er den bevegelsen som har ei klar linje for denne kampen, som har en klar teori og et klart politisk standpunkt til hvordan denne kampen skal føres og utvikles. Den som vil finne en vei ut av uføret, enten det er i undertrykkelsen på jobben, på skolen eller i de såkalte verdensproblemene, de bør sjølsagt etter vår mening sette seg inn i våre synspunkter. Skolere seg i den kommunistiske teorien og organisere seg i den kommunistiske bevegelsen for å delta i klassekampen sammen med kommunistene.

MARXISMEN-LENINISMEN — et våpen for verdens folk

Kommunal fritidsklubb eller «et sted å være»?

Vi har intervjuet ungdommer på «Huset» – et sted som ungdommen fikk etter at de hadde okkupert et gammelt fengsel – Vollen – i Trondheim. Stedet drives av ungdommen sjøl.

Sentrum Fritidsklubb – en alminnelig kommunal fritidsklubb i Trondheim fikk og besøk.

«Huset» – ungdomsklubb uten kommunal støtte

Intervju med formannen på «Huset», Arne, Tobben, Maj og en hel del andre som var nysgjerrige og som måtte komme med sitt.

– Hva driver dere med på huset?

– (Arve, Maj og Tobben i munnen på hverandre): Vi har fotogruppe – den går veldig bra – så holder vi på å pusse opp – nå nettopp har det starta ei teknisk gruppe, den har ikke kommet ordentlig i gang, og så har vi diskotek.

– Hva er målsettinga med huset?

– Arve: Det er at ungdommen skal ha et sted å være, der de kan treffe andre ungdommer, og at huset skal aktivisere ungdommen i stedet for at de slenger på hjørnet.

– Liker folk seg på huset?

– Tobben: Det er bra miljø, men av og til er det kjedelig.

– Maj: Ja, men hvis det er kjedelig, må vi gjøre noe sjøl. Av og til synes jeg at en del her på huset trur at det kommer en fra himmelen og skal ordne det okey.

– Hva synes foreldrene til at dere går på huset?

– Flere i munnen på hverandre: De synes vi er her litt vel ofte. De vil ikke jeg skal gå her, for de trur det bare er narkomane og kriminelle her. (I virkeligheten får folk 1/2 års utvisning om de prøver seg med rusmiddel av noe slag på huset.)

– Kommunen har bevilget 0 øre til dere dette året, hva synes dere om det?

– Arve: På en måte er det fint, for da lærer vi oss å stå på egne ben, å bli helt uavhengige av kommunen.

– Tobben: Men vi trenger penger til utstyr og det er

Husokkupasjon førte til at ungdommen fikk «Huset», men de får ingen penger fra kommunen.

klart at vi skal kreve kommunen for penger.

– Hvordan?

– Tobben og Arve: Demonstrasjonstog virker bra, underskrifter fra foreldre og slikt noe.

– Flere: Men vi skal vise dem, vi skal klare oss.

– Hva synes dere om de kommunale fritidsklubbene, f.eks. Sentrum?

– Arve: Jeg synes det er hæslig at de som går der trur vi er kriminelle når de ikke kjenner oss.

– Tobben: Jeg tror ikke at ungdommen får bestemme så mye der fordi at det er grupelederne som bestemmer.

– Maj: Ikke akkurat bestemmer, men det er de som leder gruppene, det synes jeg ikke er rett, det skal ungdommen sjøl gjøre.

– Krølle (en ny): Jeg tror at så lenge det er gruppeledere, vil ungdommen på fritidsklubbene være lite aktive, de kommer bare til å vente at lederne legger ting til rette –

ungdommen er oppdratt til ei holdning som gjør det vanskelig å se på de voksne som noe annet enn noen som ordner opp og er over dem. Derfor kan aldri fritidsklubben virkelig bli ungdommens eget sted.

Men likevel mener jeg at fritidsklubb er bra, det er mange som har behov for et sånt sted.

En ting med fritidsklubbene, de får i alle fall støtte fra kommunen.

– Kan dere tenke dere å samarbeide med Sentrum Fritidsklubb?

– Ja, hvis de vil akseptere oss sånn som vi er.

Forts. fra s. 4.

Det viste seg å være nok for Byretten, det holdt til en bot på 100 kr. Men for de som kjemper for en rettferdig sak er ikke ordførerens ord lov. Det burde vært en bestemmelse som het at ordførere skulle avsettes så snart de var blitt så mye til pamper at de ikke ville høre på hva folk har

Artiklene på denne
og neste side er inn-
sendt fra Trondheim.

Sentrum Fritidsklubb

får støtte, men altfor lite

Intervju med Eli og Astri.

— Hva synes dere om klubben?

— Astri: Allright, det er fint miljø her, vi kan høre musikk, danse osv. Her er ikke noe narkotika og alkohol.

— Eli: Er litt dårlig musikk, litt lite å gjøre.

— Synes dere dere har noe å si på klubben?

— Astri: Ja, nei, jeg vet ikke. Vi får f.eks. ikke bestemme hvem som skal komme inn, om det skal være alkohol eller ikke — det er det gruppelederne som gjør.

— Eli: Nei! Vi har ikke noe å si.

— Har dere ikke styre og allmannamøte da?

— Astri: Jo, men jeg tør ikke å si noe der.

— Hva synes dere om at det er betalte gruppeledere på Sentrum?

— Astri: Synes de skjønner litt mye, men de er okey. Men jeg tør ikke kritisere dem. Det skulle vært sånn at vi kunne vært til dem som vi er til de andre medlemmene.

Eli: Jeg synes det skulle være gruppeledere, men det behøver ikke være så mange pr. kveld. Da blir vi kvalt.

— Er dere fornøyd med åpningstidene på klubben?

(Den er åpen onsdag og fredag, gruppekveld torsdag og mandag. Tirsdag, lørdag og søndag er den stengt.)

— Astri: Synes det skulle vært åpent alle dager.

— Eli: Hvorfor er det ikke det?

— — —

Bevilgningene til fritidssektoren i Trondheim er skåret ned med 100 000 kr i forhold til hva fritidskontoret hadde foreslått — dette betyr innskrenkning i åpningstider.

— — —

— Hva vil dere gjøre med ting dere mener er galt på klubben, f.eks. aldersgrensa og åpningstidene?

— Eli og Astri: Vet ikke.

— Hva synes dere om folka på »Huset»?

— Eli: Dem skal være så spesielle, går bare i fløyelsbukse og sid jakke — du skulle sett dem på skolen i går.

— Astri: Jamen, du har jo ikke vært der — du vet ikke hvordan det er. Men jeg synes og dem skal gjøre seg originale.

Vi lærte...

— Vi lærte at ungdommen veldig lett gjør seg opp meninger om ungdommer som er med i andre grupperinger enn de sjøl — uten at de egentlig vet hva de andre står for. Dette er veldig dumt for det bare splitter opp ungdommen i fløyelsbuksejeng, terilenbuksejeng, dis-

kotekjeng osv. — enda ungdommen stort sett har felles interesser.

— Både på fritidsklubben og »Huset» er det vanskelig å få ungdommen til å skjønne at de må yte noe sjøl, om de skal få det som de vil.

Vi ungdommer har aldri

Dette er Jorunn, en av gruppelederne på Sentrum Fritidsklubb.

Hun er i 40-åra, 3-barnsmamma og godt likt.

blitt lært opp til å stole på egne krefter, vi har lært å ta imot, på skolen og overalt ellers blir vi passivisert. Vi må lære oss at vi må anstrenge oss for å få det som vi vil.

— Kommunen er gjenstridig til å bevilge penger til

uorganisert ungdom.

Dette vanskeliggjør arbeidet både på »huset» og ungdomsfronten. Derfor må ungdommen samle seg for å presse kommunen på bevilgningspolitikken.

— Vi lurar på en ting — som det er viktig å ta standpunkt til fordi det har betydning for alle som sysler med å få et sted å være — nemlig:

Er det beste »et sted å være» en plass der ungdommen bare stoler på seg sjøl — ikke har noen fast ansatte, men gjør alt på dugnad, sånn som på »huset»?

Eller er det beste »sted å være» et sted hvor det er fast ansatte som står til disposisjon for ungdommen?

— — —
Vi håper det blir diskusjon på dette.

Fram for et sted å være som best tjener ungdommen.

å klage over. Selv om vi ikke har slike bestemmelser vet vi likevel at ungdommen har visse rettigheter. Vi har bl. a. rett til å samle oss sammen og stå i flokk foran kommunebyråkrater og politiinspektører. Alene blir vi ikke hørt.

Derfor har jeg også anket dommen. La oss ikke tillate at ungdommens demokratiske rettigheter blir innskrenket.

Røde Garde

Avisa til RØD UNGDOM

Postboks 2046
Grünerløkka
OSLO 5

Trykt i offset
hos a/s Duplotrykk,
Oslo 1974

adresse:

Ungdoms- fronten i Harstad

Etter at vi i Harstad danna en ungdomsfront i februar 1973 med hovedformål å kjempe for «et sted å være», så har fronten utvikla seg. På generalforsamling ble det vedtatt å ta opp idrettsproblemene i byen med dårlige anlegg, økonomisk

det at vi har klart å utvikle tilbud mens vi tar opp og fremmer rettmessige krav. Hver fredag har vi det vi har kalt «Samfen Gig», det er en underholdningskveld med trylling, visesang, fakirer, filmframvisning, dans og innimellom har vi korte appeller om arbeidet i Ungdomsfronten. Av filmer vi har vist kan nevnes «DRAKK-COLA» og «Sommerolympiaden vinteren 1973». Den første er en skrekk-komedi og den andre en idrettsfarse laget av et filmselskap i Harstad som består av unge amatører.

Under Festspillene i Nord-Norge 1974 er det meningen at vi skal arrangere en ungdomsfestival med vise/lyrikk og pop-musikk.

I dag arbeider vi sammen med sosialstyret for å få foretatt en undersøkelse av ungdommens adferd med sikte på å fremme planer for kommunale ungdomstilbud ut fra et kartlagt behov. Samtidig skal vi arrangere et seksualkurs med prevensjonsveiledning, fordi stadig yngre årsgupper har seksuell omgang, mens skolene fremdeles regner dette som et tabu-område.

Vi har også valgt en egen avisredaksjon som er ansvarlig for en ungdomsavis av og for ungdom. Avisa «Vår mening» skal trykkes i offset og vil til å begynne med komme ut i 1000 eksemplarer.

Videre er det kommet inn forslag om et eget idrettslag i fronten som skal ha som motto «primært vennskap, sekundært konkurranse».

På denne måten blir Ungdomsfronten både kamporganisasjon og en organisasjon som aktiviserer ungdommen og som produserer tilbud sjøl.

Hele tiden kan ungdommen øve kritikk gjennom egne kritikk-kasser som er opprettet og gjennom avisa, og

Allmannamøtet avgjør alle viktige saker. På denne måten handler det valgte styret i forvisning om at de har et flertall i ryggen og alle vet at de er med på å bestemme og utvikle Ungdomsfronten. Vi har nå også trykt opp egne lover, egne medlemskort og fungerer også formelt som en organisert front.

Vår oppfordring til all ungdom i Norge må derfor bli: Bygg mange og sterke ungdomsfronter som tjener ungdommen og sørger for vår velferd (når ikke de ansvarlige gjør det).

Rolf i Harstad

Adresse:

Ungdomsfronten i Harstad
v/ Rolf Olsen
Nic. Seljestadveg 2
9400 HARSTAD

krise og ledermangel. Med dette fjernet vi tvilen hos de som så på Ungdomsfronten som en konkurrent til de allerede eksisterende lag/foreninger. Tvert imot: Ungdomsfronten skal ta opp og fremme «generelle og spesielle problem som angår ungdommen», dette betyr at vi også vil ta opp og slåss for bedre kår for idrettsungdom, speidere, kristne, politiske foreninger osv. Like viktig er

